

บรasil

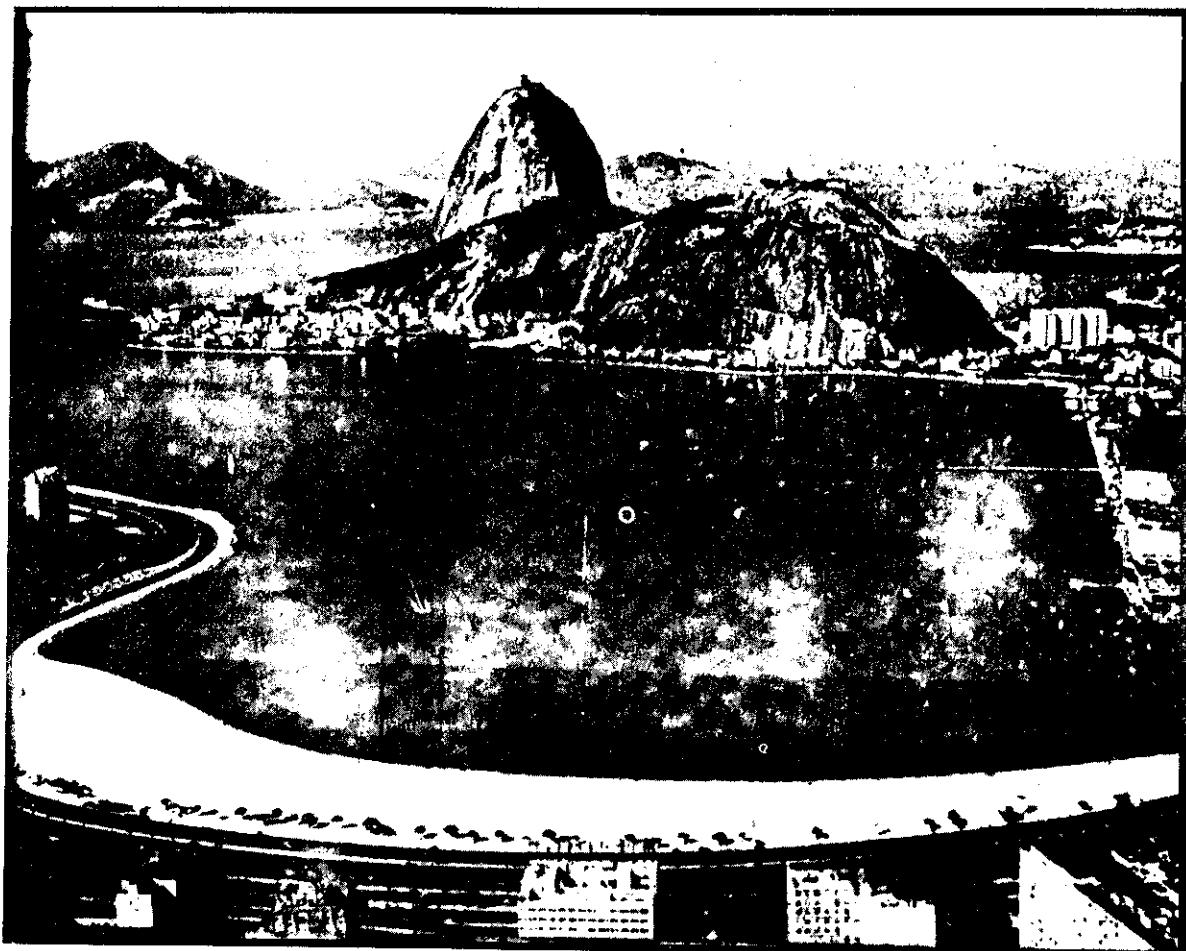
บทที่ 4

ประเทศบราซิล

บทนำ

บราซิลเป็นประเทศเดียวในประวัติศาสตร์ที่เคยเป็นทั้งอาณานิคมและเมืองหลวงของโปรตุเกส¹ และเป็นประเทศเดียวในละตินอเมริกาที่พูดภาษาโปรตุเกส ตั้งอยู่ในทวีปอเมริกาใต้ มีพื้นที่ประมาณ 8,515,518 ตารางกิโลเมตร ทำให้บราซิลเป็นประเทศที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของประเทศทั้งหลายในกลุ่มละตินอเมริกา และเกือบท่ากับพื้นที่ของสหรัฐอเมริกาและอลาสกา รวมกัน ถ้าเราลากเส้นตรงจากเหนือจรดใต้ คือจากที่รับสูงกิจอานาถึงที่รับลุ่มปราการวัยและอุรุกวัย จะได้ความยาวประมาณ 4,320 กิโลเมตร ทำนองเดียวกันจากทางทิศตะวันออกจรดทิศตะวันตก คือจากชายฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกถึงบริเวณป่ารสมุขของโบลิเวียและเปรู จะได้ความยาวประมาณ 4,320 กิโลเมตรเช่นกัน ภูมิประเทศทางตอนเหนือกว่าครึ่งปีก柱ด้วยป่าทึบแห่งลุ่มแม่น้ำอะเมซอน ซึ่งเป็นแม่น้ำสายสำคัญที่สุดของประเทศ มีความยาวทั้งหมดประมาณ 6,240 กิโลเมตร ใน瞭มาจากเทือกเขาแอนดีสทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศมาสู่มหาสมุทรแอตแลนติกทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศ ถึงแม้ว่าแม่น้ำสายนี้จะใช้ประโยชน์ในการเดินเรือได้ แต่ก็ยังอันตรายจากสัตว์ร้ายและไข้ป่าทำให้บริเวณ 2 ข้างฝั่งมีผู้คนอาศัยอยู่น้อยมาก ส่วนใหญ่ได้แก่ ชาวพื้นเมืองที่อาศัยอยู่กันมาแต่อดีตกาล ทางทิศตะวันออกเฉียงหนึ่งโดยเฉพาะตามบริเวณชายฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกเป็นพื้นที่ที่อุดมสมบูรณ์ มีฝนตกพ่อควรแก่การเพาะปลูก ในสมัยโบราณนิคมพื้นที่แบบนี้เป็นศูนย์กลางเพาะปลูกไว้อ้อยของบรรดาหักบุกเบิก และต่อมากลายเป็นศูนย์กลางการปกครอง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม บังจุบันเป็นดินแดนที่มีวัฒนธรรมของชาวแอฟริกันหลงเหลืออยู่มาก ในส่วนลึกเข้าไปในแผ่นดินเป็นที่รกรสูง ดินแดนที่เรียกว่าเซอร์เตา ถึงแม้พื้นดินจะอุดมสมบูรณ์ แต่เนื่องจากฝนตกไม่สม่ำเสมอจึงค่อนข้างจะแห้งแล้งและเป็นดินแดนที่มีผู้คนอาศัยอยู่น้อยเช่นเดียวกับในบริเวณป่าดงดิบอะเมซอนทางตอนใต้ของประเทศ โดยเฉพาะในรัฐบราเซีย และเมืองเซโรเรส เป็นที่รับลุ่มแม่น้ำริโอเชา พรานชิสโกไอลส์เลี้ยงพื้นที่ส่วนใหญ่ ทำให้ดินแดนส่วนนี้เป็นแหล่งอุดมสมบูรณ์และ

¹ Joseph A. Ellis, *Latin America, Its Peoples and Institutions* (California, 1975) p. 158.

เมืองท่าริโอ เศร จานนิโร ส้านที่ส่วนงามแห่งหนึ่งของโลก

มีผู้อพยพเข้ามาตั้งหลักแหล่งกันอย่างหนาแน่น ทั้งนี้รวมทั้งพื้นที่ทางตอนใต้ต่อจากมีนัส เชอร์ส ไบสิง ริโอ กรังเด ดู ซูล ที่อาศัยแม่น้ำริโอ เดอ ลา ปลาตาในชีวิตประจำวัน ตามบริเวณชายฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกจากเชียรัลมา นอกจากจะมีความอุดมสมบูรณ์ เช่นเด่นส่วนอื่น ๆ แล้ว ยังมีตัวรากบ้านซ่องและทัศนียภาพที่สวยงามตามชายฝั่งมหาสมุทร ทำให้เมืองริโอ เดอ จาเนโร ได้รับการยกย่องว่าเป็นเมืองท่าที่สวยงามที่สุดแห่งหนึ่งของโลก

ราชอาณาจักรทั้งหมดประมาณ 124,700,000 คน (ค.ศ.1981) ส่วนใหญ่ได้แก่ ชาวโปรตุเกส และพากลุกผสม นอกนั้นก็มีชาวอิตาเลียน เมอร์มัน ญี่ปุ่น ยิว อาหรับ และชาวนิเมือง ศาสนาประชำชาติได้แก่ ศาสนาคริสเตียนนิกายโรมัน คาಥอลิก จำนวนผู้นับถือประมาณ 90% ที่เหลือเป็นนิกายโปรเตสแตนต์ และศาสนาอื่น ๆ ราชอาณาจักร มีรูปการปกครองในระบบสาธารณรัฐ แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 22 รัฐ 4 ดินแดนในอาณัติ และ 1 รัฐบาล แทนที่จะเป็นเมืองหลวง ผู้นำคนปัจจุบันของประเทศได้แก่ ประธานาธิบดี โซอัว แบบติดต่อ เดอ โอลิเวรา ฟีเกเรโด เข้ารับตำแหน่งเมื่อวันที่ 15 มีนาคม ค.ศ.1979 เศรษฐกิจ ของประเทศขึ้นอยู่กับการค้า ผู้นำ หัวหน้า น้ำตาล โกโก้ ข้าว ข้าวโพด และผลไม้ แร่ธาตุที่สำคัญได้แก่ โคลเมียม เหล็ก แมงกานีส ดีบุก หินควอทซ์ เพชร ทองคำ นิกเกิล อัญมณีอันมีค่า ถ่านหิน และน้ำมันบิโตรเลียม ฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศไม่แตกต่างไปจากเม็กซิโก ภาวะเงินเฟ้อค่าของเงินตกต่ำ เมื่อไม่นานมานี้ (26 เมษายน ค.ศ.1983) ประเทศที่เป็นหนี้มาก ที่สุดของละตินอเมริกา 2 ประเทศคือ เม็กซิโกกับราชอาณาจักร ได้เปิดการประชุมเป็นเวลา 3 วัน เพื่อหาทางแก้ไขและพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ² ราชอาณาจักรเป็นหนี้เงินกู้ต่างชาติโดยเฉพาะสหราชอาณาจักร เป็นเงินถึง 90,000 ล้านเหรียญอเมริกัน

สาธารณรัฐที่ 1 (ค.ศ.1889-1930)

เมื่อจักรพรรดิเปโดรที่ 2 ถูกคุณภาพทหารผสมพลเรือนภายในภัยได้การนำของนายพลมาโนเอล ดีโอโดโร ดา ฟอนซิกา ก่อรัฐประหารเป็นบังคับให้พระองค์เสด็จออกนอกประเทศเมื่อปี ค.ศ. 1889 การปฏิวัติที่ปราสาทจากการสูญเสียเลือดเนื้อทำให้จักรพรรดิที่ 2 ของราชอาณาจักรลุติลง จุดมุ่งหมายของการก่อรัฐประหารที่สำคัญอาจมองไปได้ว่าได้แก่ความต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงระบบของการปกครองจากสมบูรณ์ญาสิทธิราชญ์ไปสู่ระบบสาธารณรัฐ ทั้งนี้พิจารณาได้จากการเรียก

² สถานที่ 27 เมษายน 2526.

ร้องจากชาวบรานิลโดยทั่วๆไป รวมทั้งเบนจามิน คอนสแตนท์ โบเตลโจ เดอ มาเกลเจส (ผู้นำคนสำคัญของคณะปฏิวัติ) และราย บาร์โบชา ผู้ทำการเรียกร้องความเป็น “ส่าหร�建รู” จนเป็นความจริงขึ้นมา แต่สำหรับความคิดของผู้นำฝ่ายทหารนั้นตรงกันข้าม นายพลดีโอดิโร ดาฟอนซิกา และนายพลฟลอริอาโน เปโซโต ไม่ได้ตระหนักในเรื่องนี้มากนักและไม่สนใจว่าจะใช้รูปการปกครองแบบใด ตราบเท่าที่อำนาจปกครองนั้นยังคงเป็นของทหารอยู่

การเปลี่ยนแปลงรูปการปกครองเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงศูนย์กลางทางด้านเศรษฐกิจของประเทศ³ การเลิกทากสและการสนับสนุนให้ชายชาวโรปอพยพเข้ามาตั้งกรากภายในประเทศ ซึ่งส่วนใหญ่เนี่ยมมาศัยอยู่ทางภาคใต้ ทำให้ศูนย์กลางความเจริญทางด้านเศรษฐกิจย้ายจากทางภาคเหนือจากการรัฐบาลเยี่ย และเปอร์นัมบูโก มาสู่รัฐทางภาคใต้ในรัฐเชา เปาโล รัฐมีนัสเซอเรส รัฐริโอ เดอ Janeiro และรัฐริโอ กรุงเด ดู ชูล พืชผลเศรษฐกิจก็เปลี่ยนจากนาข้าวตามฝ่าย ยาสูบ และโกโก้ มาเป็นการทำไร่กาแฟ การทำปศุสัตว์และการทำอุตสาหกรรมขนาดเล็ก เชา เปาโล เป็นศูนย์กลางปลูกไร่กาแฟที่ใหญ่ที่สุดของประเทศ ในปี ค.ศ.1896 กาแฟที่จำหน่ายอยู่ในตลาดโลก 60% มาจากบรานิล เพิ่มขึ้นเป็น 75% ในต้นศตวรรษที่ 20 นอกจากกาแฟแล้ว บรานิลเร่งขยายอุตสาหกรรมยางพารา ซึ่งมีมากในบริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำอะเมซอน

15 เดือนหลังการปฏิวัติ บรานิลตกอยู่ใต้การปกครองอันวุ่นวายสับสนของรัฐบาลเฉพาะกาลและต่อด้วยรัฐบาลพลเรือนภายใต้การสนับสนุนจากกองทัพ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากนายทุนค้าดินต่ออีกดอหนึ่ง ผู้นำรัฐบาลเฉพาะกาลคนแรกได้แก่ นายพลดีโอดิโร ดาฟอนซิกา⁴ รีบบุรุษแห่งการปฏิวัติ และอดีตพระสหายสนิทของจักรพรรดิเปโตรที่ 2 ได้รับแต่งตั้งให้เป็นสูติฯแห่งเมืองริอันที่ 16 พฤษภาคม ค.ศ.1889 สิ่งแรกที่ปฏิบัติก็คือ ประกาศจัดตั้ง “สหรัฐบรานิล” (United States of Brazil) ตามแบบอย่างสหรัฐอเมริกา จากนั้นแต่งตั้งคณะกรรมการจำนวน 5 นาย เพื่อร่างรัฐธรรมนูญ เจริญสัมพันธ์ไมตรีกับต่างชาติ พิมพ์บนบัตรเพิ่มเติมจากที่เคยพิมพ์มาแล้วในรัฐบาลก่อน และก็ไม่ลืมที่จะประกาศกฎอัยการศึกเป็นกฎหมายปกครองประเทศจนกว่าการร่างรัฐธรรมนูญจะแล้วเสร็จในอีก 14 เดือนต่อมา

รัฐธรรมนูญของบรานิลฉบับใหม่ (ค.ศ.1891) เลียนแบบมาจากรัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ.1824 ผสมกับหลักการปกครองในระบบสหพันธ์รัฐของสหรัฐอเมริกา กำหนดเขตการ

³Bailey and Nasatir, op.cit., p. 507,

⁴เมื่อเขึ้นปกครองประเทศปรากฏว่ารัฐบาลก่อนใช้จ่ายเงินสำรองของประเทศเป็นค่าทดแทนค่าเสียหายให้แก่พวกพากเพ佰นเคโรสในการปฏิริหาราช ดิโอดิโรแก้ปัญหาด้วยการพิมพ์ชนบัตรเพิ่มเติมจากที่รัฐบาลก่อนเคยทำมา ก่อน ผลทำให้เกิดภาวะเงินเฟ้อ ค่าของเงินตกต่ำลงถึง 50% Herring, op. cit., p.848.

ปีกครองออกเป็น 20 รัช ในขณะที่การก่อสร้างที่ทำการของรัฐบาลสหพันธ์รัสเซีย (รัสเซียกลาง) ที่กำหนดไว้ในรัฐอยอสทางภาคกลางของประเทศยังไม่แล้วเสร็จ ให้ไว้ริโอ เดอ Janeiro เป็นที่ทำงานของรัฐบาลสหพันธ์รัสเซียไปก่อน คณะรัฐบาลสหพันธ์รัสเซียโดยประธานาริบตีเป็นผู้เชื้ออำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศ รวมทั้งมีสิทธิเข้าแทรกแซงกิจการภายในของแต่ละรัฐสมาชิกถ้าหากมีความจำเป็น ในแต่ละรัฐจะมีรัฐบาลซึ่งประชาชนของรัฐนั้น ๆ เป็นผู้เลือกขึ้นมาและมีอำนาจปกครองตนเอง (ตามข้อเท็จจริงมีประธานาริบตีบางคนจะเมิดอำนาจ เช่นว่านั้น) การเลือกตั้งประธานาริบตีและสมาชิกรัฐสภาเป็นการเลือกตั้งโดยตรงจากพลเมืองชายที่มีการศึกษาสามารถอ่านออกเขียนได้เท่านั้น ส่วนหญิงไม่มีสิทธิ วุฒิสมาชิกเป็นตัวแทนของรัฐ ส่วนสมาชิกสภากฎหมายเป็นตัวแทนของประชาชน ประธานาริบตีจะดำรงตำแหน่ง 2 วาระติดต่อกันไม่ได้ รัฐและศาสนาแยกออกจากกัน ประชาชนมีสิทธิและเสรีภาพในการเลือกนับถือศาสนาได้ ได้ ส่วนภาระการดำรงตำแหน่งของประธานาริบตีคราวละ 4 ปี

รัฐธรรมนูญฉบับนี้กล่าวกันว่าเป็นรัฐธรรมนูญที่ดีเดลักและทุกชี้วัดการปกครองในระบบของประชาธิปไตยที่ส่ายหรือที่สุดนับบันหนึ่ง แต่เมื่อนำมาใช้ปฏิบัติกับไม่สามารถนำสันติสุขและความเจริญมาให้แก่ประเทศได้ ในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งแรก นายพลมาโนเอล ลิโอดโร ดา ฟอนซิกา และนายพลฟลอริอาโน เปโซโต ได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งประธานาริบตีและรองประธานาริบตี ตามลำดับ ช่วงระยะเวลาเพียง 6 เดือน การซัดแบ่งในวงการของรัฐบาลเกิดขึ้นระหว่างผู้สนับสนุนเปโซโต กับสมาชิกรัฐสภาและกับลิโอดโร เมื่อประธานาริบตีประกาศยุบรัฐสภาและประกาศใช้กฎอัยการศึก ประชาชนที่มีความรู้สึกต่อต้านระบบเผด็จการก่อการกบฏและเรียกร้องให้ลิโอดโรถูกลงโทษ ทำให้แก่เปโซโต การปกครองของเปโซโตไม่แตกต่างไปจากรัฐบาลก่อนมากนัก การใช้อำนาจเผด็จการ การแทรกแซงกิจการภายในของรัฐต่าง ๆ และฐานะทางเศรษฐกิจที่ตกต่ำของประเทศที่สืบทอดเนื่องมาจากรัฐบาลก่อน รวมกับเมื่อเปโซโตสั่งฆ่าคุก รวมทั้งนรเทพนายพล 13 นายที่เรียกร้องให้เปโซโตลาออกจากตำแหน่ง เมื่อบกความวิพากษ์วิจารณ์การบริหารงานของรัฐบาลซึ่งชี้ยันโดย ราย บาร์โบชา ออกตีพิมพ์เผยแพร่ในหนังสือพิมพ์ Jornal do Brazil ฉบับวันที่ 3 กันยายน ค.ศ.1893 มีกบฏของคณะนายทหารเรือภายใต้การนำของนายพลเรือ เดอ เมโซ เกิดขึ้นในเมืองริโอ เดอ Janeiro กองทัพกบฏทำการปิดเมืองท่าเพื่อหวังควบคุมรัฐบาล แต่จากการที่รัฐบาลได้รับความช่วยเหลือจากกองเรือต่างชาติ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส อิตาลี และโปรตุเกส ฝ่ายกบฏหลบหนีลงใต้เข้าร่วมกับกองกำลังของพวกโกโซล (ชาวเมืองริโอ กรังเด ดู ซูล) ทางตอนใต้ในรัฐริโอ กรังเด ดู ซูล ผู้ที่

รัฐในบราซิล

ยังมีความจำรักกักดีต่อจักรพรรดิเปโตรที่ 2 และต้องการรื้อฟื้นระบบการปกครองโดยมีพระมหา kazza trizy กับมาใช้ในบราซิลลือก บร้าชิลตอกอยู่ในสภาพของสังคมนักกลางเมืองต่อมาก็ 8 เดือน แต่ในที่สุดฝ่ายกบฏก็ถูกกองทหารฝ่ายรัฐบาลปราบลงสำเร็จ หัวหน้ากบฏหลบหนีเข้ามัดแลนลีกัยไปประเทศอุรuguay บร้าชิลล์คืนสู่สภาพปรกติ เปโตรไปปกครองประเทศด้วยความหวาดระแวง ต่อไปจนครบวาระในปี ค.ศ.1894 และในการเลือกตั้งทั่วไปในปีเดียวกันนั้นเอง ตำแหน่งประธานาธิบดีตกไปเป็นของบูร์เดนเต โอเช เดอ โมราэส บาร์โรส นักกฎหมายผู้มีชื่อเสียงจากรัฐเชา เปาโล

ปูรุเดนเต (ค.ศ. 1894-1898) ขึ้นปกครองประเทศในขณะที่พระชูภิจของประเทศใกล้จะล้มละลาย บรรดาหัวหน้าบุคคลมีความอิจฉาริษยาและเห็นว่าปูรุเดนเต ซึ่งเป็นพลเรือนนั้น เป็นนักจลาจลโอกาส ตำแหน่งประธานาธิบดีควรเป็นรองวัลของผู้ที่ได้สร้างผลงานในการปกครองภูทหารเรือผู้นี้มีระบบอบกษัตริย์มากกว่า ภายในการรัฐบาลของก็มีแต่เจ้าหน้าที่ที่ไร้ประสิทธิภาพ อย่างไรก็ได้จากการสนับสนุนจากรัฐทางเหนือ 2 ปี แรก ปูรุเดนเตสามารถบริหารประเทศไปด้วยดี นอกจากราชไม่มีการก่อความวุ่นวายจากฝ่ายทหารแล้ว ปูรุเดนเตได้ทำการพื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศ เชื่อมสัมพันธ์ไม่ต่อกับประเทศมหาอำนาจ ขัดบัญชาขัดเย้ง ตามพรหมเดนกับอังกฤษ ฝรั่งเศส และอาร์เจนตินา มาในปี ค.ศ. 1897 บรรชิลประสบกับความวุ่นวายอีกครั้ง เมื่อรัฐบาลของปูรุเดนเตเอง เข้าร่วมกับฝ่ายกบฏพยายามโค่นล้มอำนาจจักราช แต่ที่สำคัญ ได้แก่ การกบฏของชาวเมืองเซียราไนเขตพื้นที่แห่งแล้ง หรือ เซอร์เตา ทางภาคตะวันออกเนียงเหนือของประเทศ

เซอร์เตาคือพื้นที่ที่แห่งแล้งและมีสภาพเป็นดินเหนียวทางภาคใต้ของรัฐเซียราและทางภาคตะวันออกเนียงเหนือของประเทศ ผู้คนที่อาศัยอยู่ในบริเวณนี้เรียกว่า “พวากเซอร์ตาเนโซ” เป็นลูกผสมระหว่างชาวโปรตุเกสกับชาวพื้นเมือง เป็นชาวไร่ชาวนาที่มีความคิดแบบอนุรักษ์นิยม ต่อต้านการเปลี่ยนแปลง และเชื่อในเรื่องไสยศาสตร์ ในกลุ่มเซอร์ตาเนโซ มีชายหนุ่มคนหนึ่งอายุประมาณ 35 ปี ชื่ออันโตนิโอ มาเซียล ผู้มีความครั้งท่าในศาสนาอย่างจริงจัง ประกอบด้วยเป็น Conselheiro หรือ “ผู้นำทางคนใหม่” ของศาสนาคริสต์เตียน ออกทำการเผยแพร่ความเชื่อ ซึ่งเป็นการประสมประสานกันระหว่างคำสั่งสอนของศาสนาคริสต์เตียน ความเชื่อในเรื่องเครื่องลงของลั่ง และลักษณะลั่งศาสนาของกษัตริย์เซบاستีエンแห่งโปรตุเกส⁵ (ค.ศ. 1554-1578 และปกครองประเทศโปรตุเกสในระหว่างปี ค.ศ. 1557-1578) แก่สาธารณะ ผู้ซึ่งเขาระบุว่าเป็น “คนบาป” เมื่อถูกกองทหารรัฐบาลขับไล่มาเซียลนำชาวบ้านบ้านพัน ๆ กัน เดินทางหลบหนีเข้าไปในส่วนลึกของประเทศไทย จัดตั้งเมืองคานูโดสขึ้นเป็นศูนย์กลางการปกครองและการเผยแพร่ศาสนา ทำการเพาะปลูก ในขณะเดียวกันออกปั้นสะดมชาวเมืองตามชายฝั่งมหาสมุทร พร้อมกับเผยแพร่ศาสนาไปด้วย ตามความเห็นของรัฐบาลมาเซียล คือขบวนการต่อต้านการปกครองในระบบสาธารณรัฐ ปูรุเดนเตให้เวลาปีกว่า十足เมืองคานูโดส จึงปราบกบฏมาเซียล ลงได้สำเร็จ ปัจจุบันการกบฏของมาเซียลได้รับการยกย่องว่าเป็นเหตุการณ์ที่สำคัญเหตุการณ์หนึ่งในประวัติศาสตร์ชนชาติบรรชิล มาเซียลกล้ายเป็นวีรบุุรุษของผู้ยากไร้ เป็นผู้บุกเบิกส่วนลึกของประเทศไทย

⁵Ibid., p. 90

และเมื่อ ยูคลิດีส ดา คันชา ใช้เป็นเด็กครองเรื่องเขียนหนังสือ Os Sertões มีผู้นำไปเปลี่ยนภาษาอังกฤษในชื่อเรื่องว่า Rebellion in the Backlands⁶ หนังสือเล่มนี้ถูกยกเป็นหนังสือที่มีคุณค่าทางด้านวรรณกรรมท้องถิ่นเล่มหนึ่งของบราซิล เมื่อกันยุคของมาเซียลถูกปราบลงประกอบกับความพยายามของชาวบราซิลเริ่มเปลี่ยนไปจากสภาพของความขัดแย้ง และความเป็นชาติที่นิยมลัทธิทหารไปสู่การพัฒนาให้เป็นประเทศที่ทันสมัย เจริญก้าวหน้าและความสงบเรียบร้อย

ยูคลิเดส ดา คันชา (ค.ศ. 1866-1909)

⁶Samuel Putnam, "Brazil Greatest Book : A Translator's Introduction," *Rebellion in the Backlands* (tr) *History of Latin American*, pp. 584-604.

การฟื้นฟูประเทศ (ค.ศ.1898-1910)

12. ปีนับจากปี ค.ศ.1898 เป็นต้นไป เป็นยุคที่บริษัทได้รับการเอาใจใส่เป็นอย่างดี ทางด้านเศรษฐกิจ การต่างประเทศ การก่อสร้าง การสาธารณสุข และการทหาร ให้ความสำคัญ กับรัฐธรรมนูญมากขึ้น ความเจริญเหล่านี้เป็นผลงานของผู้นำที่มีความสามารถ 3 คนด้วยกัน คนแรกได้แก่ มาโนเอล เพอร์รัช เดอ แคมป์ ชาญส (ค.ศ.1898-1902) คนที่ 2 ได้แก่ ฟรานซิสโก เดอ ปอลลา โรดริเกส อัลเวส (ค.ศ.1902-1906) และ อัฟฟองโซ ออกุสโต มอเรรา เพเนา (ค.ศ.1906-1909) 2 คนแรกเป็นชาวเมืองเซาเปาโล คนที่ 3 เป็นชาวเมืองมินัส เชโรเรส (ประธานาธิบดีในช่วง 40 ปีแรกหลังจากการเปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อปี 2 คนเท่านั้นที่ไม่ใช่ชาวเมืองเซาเปาโล และมินัส เชโรเรส คือเป็นชาวเมืองปาราบรา 1 คน และริโอ กรุงเด คู ชูล 1 คน)

ในปี ค.ศ.1898 เมื่อประเทศประสบภัยทางด้านเศรษฐกิจ ค่าเงินตราสกุล ครูเซโรตกต่ำ ภาวะหนี้สินล้นพ้นตัว ทั้งนี้เนื่องมาจากการล้มละลายของธนาคารใน การปรับกฎผู้คัดสั่งศาสนานของมาเซียล แคมป์ ชาญส ประธานาธิบดีผู้เชี่ยวชาญทางด้านเศรษฐกิจแก้ปัญหาด้วยการเจรจาขออุดหนุนเพิ่มอีก 8.5 ล้านปอนด์ โดยใช้รายได้จากการขายของรัฐเป็นประกัน ความต้องการกาแฟและยางพาราของตลาดโลก ทำให้เศรษฐกิจของ巴西ฟื้นตัวขึ้นมาบ้าง เมื่อมารับบทบาทครั้งที่สอง ผู้แก้ปัญหาการเงินตกต่ำด้วยการสั่งเก็บและห้ามชนบัตร ที่ใช้หมุนเวียนบางส่วนลง เช่นงวดในการปล่อยสินเชื่อของธนาคาร สนับสนุนโรงงานอุตสาหกรรม ตัดรายจ่ายของรัฐบาล ในปี ค.ศ.1906 ฐานะทางการเงินของประเทศดีขึ้น บริษัทมีเงินทุนและทองคำสำรองมากขึ้น

ทางด้านต่างประเทศ การขัดแย้งในเรื่องเส้นเขตแดนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยอาณานิคม ได้รับการแก้ไขให้คล่องไว้ได้ด้วยดี เหตุการณ์แรกได้แก่ การอ้างกรรมสิทธิ์ของอาร์เจนตินาเหนือ ดินแดนที่เรียกว่ามีซันเนส ทั้งนี้สเปนและโปรตุเกสเองต่างก็เคยอ้างกรรมสิทธิ์กันมาก่อนเช่นกัน และถึงแม้จะลงนามกันในสนธิสัญญามาตุต ปี ค.ศ.1750 แต่ทั้ง 2 ประเทศหาได้ปฏิบัติตาม สนธิสัญญานั้นไม่ ในปี ค.ศ.1895 ด้วยความสามารถของบราวน์ ริโอ บังโก ประกอบกับการ สนับสนุนจากประธานาธิบดีโกรเวอร์ คลิฟแลนด์ (ค.ศ.1885-1897) แห่งสหรัฐอเมริกา มีซันเนส ตกไปเป็นของบริษัท ในปี ค.ศ.1910 ปัญหาข้อขัดแย้งกับฝรั่งเศสเหนือดินแดนที่เรียกว่า

การขยายดินแดนของบราซิลจากสนธิสัญญาฉบับต่างๆ

“กิจงานของฝรั่งเศส” ทางตอนเหนือของประเทศ บุคคลด้วยชัยชนะของบริษัท จากการสำเร็จของริโอ บรังโก ทางด้านการต่างประเทศ ทำให้ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงต่างประเทศในปี ค.ศ.1902 ตำแหน่งที่เข้าดำรงต่อมาจนกระทั่งถึงปี ค.ศ.1912 รวม 4 วันรูปหล่อด้วยกัน

การขัดแย้งทางพรมแดนเรื่องที่ 3 เกิดขึ้นกับโบลิเวีย ทั้งบริษัทและโบลิเวียต่างก็อ้างกรรมสิทธิ์เหนือ “เอเคอร์” พื้นที่สามเหลี่ยมตรงบริเวณต้นกำเนิดแม่น้ำอะเมซอน ทางภาคตะวันตกของประเทศ ซึ่งอุดมสมบูรณ์ด้วยป่าไม้ยังพรา นักบุญเบิกอาณา尼คิมชาวนโปรดักส์ เข้าไปตั้งกรากประจำก่อนอาชีพด้วยการทำสวนยางเป็นเวลาช้านาน มาในปี ค.ศ.1899 ด้วยความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติทั้ง 2 ประเทศต่างก็อ้างกรรมสิทธิ์เหนือเอเคอร์ อย่างไรก็ได้ ในสนธิสัญญาเปโตรโปลิส ลงนามกันในปี ค.ศ.1903 ริโอ บรังโก ซื้อเอเคอร์จากโบลิเวีย ด้วยเงิน 2 ล้านปอนด์ พร้อมกับสัญญาจะสร้างทางรถไฟเชื่อมโบลิเวียกับอะเมซอน และทางรถไฟสายมาเดรา-มาโมเรเชื่อมโบลิเวียกับลุ่มแม่น้ำมาเดราให้ บริษัทสร้างทางรถไฟทั้ง 2 สายเสร็จในเวลาต่อมา และผลจากข้อตกลงนี้ ในปี ค.ศ.1967 มีการสร้างเส้นทางรอยันด์ที่ทันสมัยอีกสายหนึ่งเชื่อมเมืองสำคัญทางทิศตะวันตกของประเทศกับชายแดนโบลิเวียเข้าด้วยกัน

การขัดแย้งทางพรมแดนเรื่องที่ 4 เกิดกับอังกฤษ เป็นการอ้างกรรมสิทธิ์เหนือดินแดนส่วนหนึ่งในกิจงานของอังกฤษ ข้อขัดแย้งยุติลงโดยการไก่แลกไก่ของกษัตริย์แห่งอิตาลี ในปี ค.ศ. 1901 คราวนี้บริษัทเป็นผู้สัญญาเสียผลประโยชน์ การขัดแย้งทางพรมแดนเรื่องที่ 5 เกิดกับดัชท์ในการอ้างกรรมสิทธิ์เหนือดินแดนกิจงานของดัชท์ ข้อขัดแย้งยุติลงอย่างฉันมิตรในปี ค.ศ. 1906 ครั้งที่ 6 เป็นการขัดแย้งกับโคลومเบีย อ้างกรรมสิทธิ์เหนือพื้นที่กว่า 1 ใน 3 ของรัฐอะมาซอนัส แต่ข้อเรียกร้องของโคลอมเบียยุติไปในสนธิสัญญาปี ค.ศ.1907 และครั้งสุดท้ายกับเวเนซูเอลา เริ่มเจรจาตั้งแต่ปี ค.ศ.1905 ไปยุติลงในปี ค.ศ.1929 ด้วยบรรยายกาศอย่างฉันมิตรเช่นกัน

การยกฐานะจากการเป็นอาณา尼คิมที่ล้าหลังขึ้นมาเท่าเทียมและได้รับการยอมรับจากนานาชาติในช่วงระยะเวลาเพียง 10 กว่าปีนั้น (การที่ชาวบริษัทองค์หนึ่งได้รับการแต่งตั้งจากองค์สันตะปาปาให้ดำรงตำแหน่งพระคาร์ดินัล นอกจากจะเป็นชาวบริษัทคนแรกแล้ว คนทั้งประเทศยังถือว่าเป็นสัญลักษณ์แห่งการยอมรับความสามารถของชาวบริษัทและประเทศด้วยในส่วนรวม) ต้องยกให้เป็นผลงานและความสามารถของริโอ บรังโก ผู้ใช้ชีวิตอยู่ในอังกฤษและ

เยอรมันเป็นเวลา กว่า 30 ปี และมีความเข้าใจชนบทธรรมเนียมประเพณี และวิถีทางการสมัยใหม่ จากยุโรปเมื่อปี ค.ศ. 1902 เมื่อปี ค.ศ. 1906 ได้รับการยอมรับจากรัฐบาลที่ว่าอังกฤษต้นมากขึ้นจนนำไปสู่การสถาปนาความสัมพันธ์จากระดับ “สถานกงสุล” ขึ้นสู่สถานเอกอัครราชทูตผู้มีอำนาจเต็มในสมัยนั้นเอง

ประธานาธิบดีคนต่อมา โอลิเวอร์ โรดริกส์ อัลเวส (ค.ศ. 1902-1906) ดำเนินนโยบายตามอย่างรัฐบาลชุดก่อน ด้วยการเน้นหนักทางการขยายเมืองที่อยู่อาศัย และกิจการสาธารณูปโภคอื่น ๆ บ้านเมืองได้รับการดูแลรักษาให้สะอาดและทันสมัยขึ้น มีการสร้างถนนทางหลายสาย ก่อสร้างต่าง ๆ ทำให้มีเมืองริโอ เดอ Janeiro ได้รับการกล่าวขานว่าเป็นเมืองที่สวยงามที่สุดในโลกแห่งหนึ่ง ส่วนทางด้านสามารถสุขา ใช้เหลืองซึ่งระบบมาจากหมู่เกาะในทะเลแคริบเบียน ได้ทำลายชีวิตผู้คนนับหมื่นคนเมื่อเริ่มระบาดในปี ค.ศ. 1850 ไปเป็นจำนวนกว่า 15,000 คน และในปี ค.ศ. 1902 เพียงปีเดียวลดผู้ป่วยและเสียชีวิตไปเป็นจำนวนถึง 982 คน ในปี ค.ศ. 1903 นายแพทย์อส瓦อลโด ครุช รัฐมนตรีต่อต้านไข้เหลืองเป็นผลสำเร็จ ในปี ค.ศ. 1909 ไม่มีผู้ป่วยแม้แต่คนเดียวในเมืองริโอ เดอ Janeiro นอกจากไข้เหลือง นายแพทย์ครุช ยังรัฐมนตรีต่อต้านเชื้อรา โรคโอดี้ราช อีกด้วย

ภาวะสุดท้ายของยุคพื้นฟูประเทคโนโลยีสุดลงในสมัยของประธานาธิบดีอัลฟองโซ เเพนนา (ค.ศ. 1906-1909) ผู้ซึ่งได้รับเลือกตั้งจากผลงานที่ปราฏตั้งแต่เมื่อดำรงตำแหน่งผู้ว่าการรัฐมีนัสเซอเรส ในสมัยนี้มีการขยายทำเรือของเมืองริโอ เดอ Janeiro ให้ใหญ่โตขึ้น ก่อสร้างเส้นทางรถไฟเพิ่มเติม พื้นที่เศรษฐกิจ ปรับปรุงกองทัพบกและกองทัพเรือ แม้อัลฟองโซ เเพนนา จะเสียชีวิตในขณะที่วาระการดำรงตำแหน่งยังไม่จบสิ้น แต่รองประธานาธิบดีนีโล พิกันยา (ค.ศ. 1909-1910) ยังคงดำรงอยู่ตามอัตลักษณ์ของประธานาธิบดีเพนนา อย่างไรก็ได้ การแยกชิงอำนาจทางการเมืองในปลายสมัยอัลฟองโซ เเพนนา ได้ชี้ให้เห็นถึงเหตุร้ายที่จะเกิดขึ้นในราชบัลลังก์ไปในอนาคตหลังจากที่ยังไม่แล้วเป็นเวลาถึง 12 ปี

ยุคแห่งความขัดแย้ง (ค.ศ. 1910-1930)

จากปี ค.ศ. 1910-1930 เป็นเวลา 2 ทศวรรษ บรรดาลูกนายกรัฐมนตรีได้รับการบริหารงานของประธานาธิบดีทั้งหมด 5 คนด้วยกัน ได้แก่ เออร์เมส ดา ฟอนซิกา (หลานชายของดีโอดีโร)

(ค.ศ.1910-1914) คนที่ 2 “ได้แก่ เวนเซสลอ บราซ (ค.ศ.1914-1918) คนที่ 3 “ได้แก่ เอปิตาชีโอล่า ซิลวา เปเซโซอา (ค.ศ.1919-1922) คนที่ 4 “ได้แก่ อาร์ดูร์ เบอร์นาเดส (ค.ศ.1922-1926) และ瓦ซิงตัน ลูอิช เปเรรา เดอ ซูชา (ค.ศ.1926-1930) ยุคนี้เป็นช่วงที่ประเทศเมซิยันกับปัญหาภายในประเทศ ที่สำคัญได้แก่ ประการที่ 1 การเข้าแทรกแซงทางการเมืองของทหาร ประการที่ 2 ความขัดแย้งสาเหตุมาจากความเป็นห้องถันนิยมของชาวบราซิล⁷ ประการที่ 3 การดำเนินนโยบายเศรษฐกิจที่ผิดพลาด และประการสุดท้าย การเข้าไปมีส่วนร่วมในการทำสังคมโลกครั้งที่ 1

ต่อปัญหาข้อที่ 1 การแทรกแซงทางการเมืองของทหาร แม้จะถูกกำหนดด้วยกฎหมายไว้อย่างเข้มงวดตลอดระยะเวลา 12 ปีเต็ม แต่ทหารก็หาทาง “เล็ดลอด” ออกจากวงล้อมได้ใน การเลือกตั้งปี ค.ศ.1910 พิกันอา เสนอนายพล เออร์เมส ดา ฟอนซิกา ให้เข้ารับตำแหน่ง ประธานาธิบดีต่อจากตน ข้อเสนอแนะได้รับการคัดค้านจากผู้แทนรัฐมีนัส เชอร์ส เชา เปาโล และบรา夷 ทั้งนี้เนื่องมาจากการของเออร์เมสเป็นชาวเมืองริโอ กรุงเด ดู ซูล และได้เสนอราย บาร์โบชา เข้าเป็นคู่แข่งขัน การเลือกตั้งครั้งนี้จึงเป็นการซึ้งกันระหว่างเออร์เมส ผู้เป็นตัวแทนของฝ่าย ทหาร และบาร์โบชา ตัวแทนของฝ่ายพลเรือน บาร์โบชาเป็นผู้มีความคิดแนวเสรีนิยม คนแรก ที่ตั้งพรรคการเมือง และนำวิธีการหาเสียงมาใช้ในการเลือกตั้ง แต่จากการเลือกตั้งเออร์เมสเป็น ฝ่ายมีชัย ทั้งนี้โดยอาศัยชื่อเสียงในฐานะเป็นผู้สืบทอดสายจากดิโอดิโร ผู้เปลี่ยนแปลงการปกครอง ให้แก่บราซิล และอดีตประธานาธิบดีคินແรากในสมัยสาธารณรัฐ ประกอบกับได้รับการสนับ สนุนจากปินเชโร มาชาโด นักการเมืองผู้มีอิทธิพลมากคนหนึ่งของรัฐริโอ กรุงเด ดู ซูล เออร์เมส เข้าทำพิธีรับตำแหน่งประธานาธิบดีโดยไม่สนใจต่อเสียงโหวตของแสดงความไม่พอใจของชาว เมือง และอยู่ในภาวะจนครบในปี ค.ศ.1914 แต่ต่อลดเวลา 4 ปี เออร์เมสไม่ได้สร้างความ เจริญทางด้านใดด้านหนึ่งให้แก่บราซิล แต่กลับทำให้ฐานะของประเทศตกต่ำลงไปอีก 俾ลลีย์ และนาสาร์เรียกว่าเป็นยุคของ “การถอยหลังเข้าคลอง”⁸ ในสมัยนี้มีแต่การฉ้อราษฎร์บังหลวง ภาระเศรษฐกิจตกต่ำ ทหารเข้ามายควบคุมองค์กรธุรกิจสำคัญ ๆ ของประเทศ จึงอยู่ฐานะ ทางเศรษฐกิจของประเทศดีขึ้นเป็นผลมาจากการได้จากกาแฟ และยางพารา แต่ในระยะยาว ไม่เป็นผลดีอย่างไรต่อเศรษฐกิจของประเทศ ความไม่สงบทำทางด้านเศรษฐกิจของเออร์เมส ทำให้บราซิลสูญเสียความเป็นประเทศผู้นำสินค้าตั้งก่อนในตลาดโลกไปโดยเฉพาะในสมัย สังคมโลกครั้งที่ 1 การสนับสนุนให้ชาวยูโรเปเข้ามารั่งสันนิษฐานภายในประเทศยังคงดำเนินต่อ ไปในรัฐบาลนี้

⁷John L. Love, "An Approach to Reginalism," *New Approaches to Latin American History*, edited by Richard Graham and Peter H. Smith (Austin, 1974) pp.137-155.

⁸Bailey and Nasatir, op.cit., p. 511.

บริษัทในสมัยเออร์เมส้มีการกบฏเกิดขึ้นหลายครั้งที่สำคัญ ได้แก่ การกบฏของกลุ่มนายทหารเรือที่ไม่พอใจการปกครองที่ต้องอนุสิทธิและเสรีภาพ ตลอดจนความไม่มีประสิทธิภาพของรัฐบาล แม้ว่ากบฏนายทหารเรือกลุ่มนี้จะประสบผลอย่างง่าย แต่ฝ่ายรัฐบาลต้องสูญเสียชีวิตทหารและทรัพย์สินไปเป็นจำนวนมาก ในปลายสมัยที่มีการกบฏต่อต้านความพยายามของเออร์เมสที่จะยกตัวแทนงประชานารົບดีที่จะวางแผนให้แก่บุตรชาชีของตน การกบฏที่นอกจากจะเป็นการซื้อให้เห็นถึงความเป็น “ห้องถินนิยม” ของชาวบริษัท ยังแสดงให้เห็นว่าชาวบริษัทไม่ต้องการอยู่ภายใต้การปกครองของทหารที่พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า “ไม่มีความเป็นประชาธิปไตยที่ดีพอ”

ต่อปัญหาข้อที่ 2 การเมืองการปกครองของบริษัทจากปี ค.ศ.1889 เป็นต้นมา แม้จะมีการจัดตั้งรัฐบาลกลางขึ้นปกครองประเทศ แต่ความเป็น “ห้องถินนิยม” ที่เป็นเอกลักษณ์ประการหนึ่งของชาติ⁹ ยังมีอิทธิพลเหนือชาวบริษัท ในการเลือกตั้งจึงเป็นการแข่งขันระหว่างผู้สมัครของรัฐต่อรัฐมากกว่าพรรคการเมืองต่อพรรครัฐการเมือง จาปี ค.ศ.1889-1910 จึงเป็นการแข่งขันระหว่างชาวเมืองมีนัส เชอเรส กับ เชา เปาโล ในทางครั้งบางคราวประธานารົບดีที่มีอำนาจมาก ๆ อาจกำหนดผู้สืบทอดตำแหน่งได้

ในปี ค.ศ.1910 เมื่อมีการเลือกตั้ง ผู้นำจากรัฐริโอ กรังเด คู ชูล ส่งเออร์เมสเข้าแข่งกับราย บาร์โบชา ตัวแทนของรัฐมีนัส เชอเรส และเชา เปาโล และเป็นครั้งแรกที่บาร์โบชา จัดตั้งพรรครัฐการเมืองอย่างเป็นทางการพรรครัฐแรก ชื่อพรรครัฐชาชีน หรือ Civilista จัดให้มีการหาเสียง แต่ก็พ่ายแพ้ด้วยก้าวหลังตัน และก็เป็นการพ่ายแพ้ครั้งแรกของทั้งชาวเมืองมีนัส เชอเรส และ เชา เปาโล ที่ต้องสูญเสียตำแหน่งผู้นำไปให้แก่ชาวเมืองริโอ กรังเด คู ชูล ความเป็นห้องถินนิยมก่อให้เกิดความแตกแยกของบรรดาชาวรัฐทั้งหลาย และที่สำคัญคือการใช้กองกำลังอาสาสมัครไว้เพื่อการต่อต้านรัฐบาลกลางแทนการมีไว้เพื่อป้องกันประเทศไทย เช่น กรณีที่รัฐเชา เปาโล ก่อการกบฏต่อต้านการแต่งตั้งเออร์เมสเป็นประธานารົບดี เป็นต้น

ต่อปัญหาข้อที่ 3 เศรษฐกิจของประเทศไทยในปี ค.ศ.1910 รุ่งเรืองจากสินค้าเศรษฐกิจ 2 ชนิดด้วยกัน ได้แก่ กาแฟและยางพารา กาแฟขายในตลาดโลกถึง 90% เป็นกาแฟที่ปลูกในรัฐเชา เปาโล และยางพาราจากกลุ่มแม่น้ำอะเมซอนถึง 75% แต่การขาดแคลนแรงงาน แม้จะมีชาวยุโรปจากอิตาลี สเปน และโปรตุเกส อพยพเข้ามาตั้งรกรากเป็นจำนวนมาก¹⁰ ในปี ค.ศ.

⁹Burns, op. cit., pp. 104-105.

¹⁰Michael M. Hall, *Approaches to Immigration* "New Approaches," pp. 175-193.

1911 เป็นจำนวน 136,000 คน ในปี ค.ศ.1912 เพิ่มเป็น 180,000 คน และในปี ค.ศ.1913 เป็น 192,000 คน แต่ไม่เพียงพอกับความต้องการ เมื่อร่วมกับการพยาญมายาของเขตงานอย่างไม่จำกัดของประเทศ มีการสร้างทางรถไฟเพิ่มหลายสาย มีการหักยื้มเงินขนาดใหญ่ของบริษัท การเงินเอกชนและของรัฐจากธนาคารในและต่างประเทศ ซึ่งในสมัยนี้เปลี่ยนจากธนาคารการเงินในลอนדוןไปเป็นนิวยอร์ก ทำให้ฐานะการเงินของประเทศตกต่ำ เมื่อประกอบกับการแข่งขันกันในตลาดโลกของสินค้าเศรษฐกิจทั้ง 2 ชนิด สภาพดังกล่าวได้ทำลายเศรษฐกิจของประเทศลงอย่างสิ้นเชิง

กาแฟเป็นสินค้าข้าวอกที่สำคัญที่สุดของราชอาณาจักรตั้งแต่มีการออกเผยแพร่ในต้นศตวรรษที่ 18 ในศตวรรษที่ 1870 ราชอาณาจักรตั้งแต่มีการออกเผยแพร่เป็นสินค้าข้าวอกไปขายในตลาดโลกเป็นจำนวน 50% ในปี ค.ศ.1900 เพิ่มเป็น 75% รัฐเช่า เปาโล เป็นศูนย์กลางการผลิตที่ใหญ่ที่สุด ด้วยสภาพดินที่อุดมสมบูรณ์ เทคโนโลยีที่ทันสมัยและแรงงานที่เพียงพอต่อความต้องการ ทำให้เช่า เปาโล เร่งผลิตจนเกินความต้องการของตลาดโลก โดยไม่คำนึงถึงการแข่งขันจากชาติผู้ผลิตกาแฟรายอื่น ๆ เช่น ในอเมริกากลาง โคลอมเบีย เวเนซูเอลา และฟริกา และจากประเทศทางเอเชีย (อินเดียตะวันออก) ก่อนปี ค.ศ.1900 สภาพการแข่งขันมีมากแต่จากปี ค.ศ.1910 เป็นต้นไป การแข่งขันอยู่ในระดับที่สูง ในปี ค.ศ.1906 ราชอาณาจักรตั้งแต่มีการออกสู่ตลาดโลกเป็นปริมาณถึง 1,056,000,000 กิโลกรัม จำนวนเท่านี้กับความต้องการของตลาดโลก เมื่อสินค้าสั่นตลาดมีความพยาภัยจะลดการผลิต ควบคุมการส่งออก เป็นผลให้เกิดการแข่งขันจำนวนมาก มีการตั้งราคาภัย และในที่สุดนำไปสู่ความหาย茫ทางด้านเศรษฐกิจของประเทศ ราคากาแฟตกต่ำอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

ทางด้านผลิตผลยางพารา ลุ่มแม่น้ำอะเมซอนเป็นศูนย์กลางการผลิตยางดินปืน สู่ตลาดโลกที่สำคัญมากแห่งหนึ่ง รายได้จากการขายทำให้ชาวเมืองเชือรามีฐานะความเป็นอยู่ที่ดี (ทั้งนี้รวมทั้งรายได้จากการค้าล้อปั่ย ยาสูบจากไร่ในรัฐพารา เปอร์นัมบูโก และบราเซีย) ในปี ค.ศ.1900 ยางพาราในตลาดโลกเกือบทั้งหมดเป็นยางที่ส่งไปจากราชอาณาจักรตั้งแต่ชาวราชอาณาจักรไม่เคยคาดคิดมาก่อนเกิดขึ้น ในปี ค.ศ.1875 เมื่อองค์กรนาฬิกาพันธุ์ยางจากราชอาณาจักรตั้งแต่การทดลองเพาะปลูกในประเทศ อีก 20 ปีต่อมา อังกฤษ และดัชท์ เริ่มปลูกยางพารากันอย่างจริงจังในอาณานิคมของตนในทวีปเอเชีย ทำให้ในที่สุดในปี ค.ศ.1899 อังกฤษและดัชท์สามารถส่งยางพาราออกแข่งขันกับราชอาณาจักรตั้งแต่สำเร็จ ด้วยคุณภาพเทคโนโลยีและการบริหาร

งานที่มีประสิทธิภาพกว่า¹¹ ในไม่ช้าความเป็น “เจ้าของตลาดยางพารา” ของบริษัทก็ถูกทำลาย บรรดาซิลไม่อาจผูกขาดตลาดได้อีกต่อไป ในปี ค.ศ.1910 บรรดาซิลขายยางพาราไปทั้งหมด 90% ในราคากิโลกรัมละ 14 บาท แต่ในปี ค.ศ.1921 ขายได้เพียง 10% ในราคามีเพียงกิโลกรัมละ 1.20 บาท ความเชื่อถือในคงจะรัฐบาลสูญสิ้นไป เมื่อเออร์เมสไม่สามารถให้การช่วยเหลือแก่ผู้ประกอบกิจการค้ายางพาราได้

ในปี ค.ศ.1914 ปีเริ่มต้นแห่งสงครามโลกครั้งที่ 1 เป็นขณะเดียวกับที่บริษัทมีการเปลี่ยนแปลงผู้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีจากเออร์เมสไปเป็นเวนเชสลอ บราร์ 佩เรรา โภเมส นักปักครองพลเรือนที่มีความคิดแนวโน้มรักชาตินิยมจากวัฒนธรรมนัส เชอเรส บรรดาซิลเชื่อเสียงว่าเป็นผู้ที่มีความซื่อสัตย์และเป็นนักปักครองที่มีความสามารถ ได้รับการเลือกตั้งขึ้นมาโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้มาแก้ปัญหาที่สะสมและคั่งค้างมาจากการรัฐบาลก่อน เมื่อบรรษเข้ารับตำแหน่งนอกราจากบริษัทจะประสบกับบัญหาทางด้านเศรษฐกิจขั้นเนื่องจากราคากาแฟและยางพาราในตลาดตกต่ำ ประกอบกับการถูกกองเรือเยอรมันปิดล้อม และจับกุม จนเรือสินค้า ยิ่งทำให้เศรษฐกิจที่ย่ำแย่ยิ่งแล้วก็ต่ำลงไปอีก การส่องออกของบรรดาซิลลดจำนวนลงเหลือเพียง 50% ของเมื่อปีที่ผ่านมา บรรษัทแก้ปัญหาด้วยการขึ้นภาษีอากร ตัดรายจ่ายของประเทศ เมื่อไม่สามารถแก้ไขได้ บรรษัทสร้างภาระให้แก่ชาวบริษัทด้วยการหักยืมเงินอีกจากต่างประเทศ และพิมพ์ชนบัตรโดยไม่ค้านึงถึงปริมาณเงินทุนสำรองที่มีอยู่ของประเทศ มาตรการดังกล่าวในสายตาของชาวบริษัทไม่ใช่วิธีการที่ดีนัก

ต่อปัญหาข้อที่ 4 การเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่ 1 ของบริษัท ในสงครามโลกครั้งที่ 1 ภายใต้บริษัทลงแตกแยกออกเป็น 2 ฝ่าย ฝ่ายหนึ่งได้แก่ พากชนชั้นสูงผู้มีเชื้อสายฝรั่งเศส และอิตาเลียน พากชนนี้นิยมสหรัฐอเมริกา กับผู้ที่สืบทอดเชื้อสายเยอรมันอาศัยอยู่มากในรัฐทางตอนใต้และนักการทหารที่มีความคิดแนวชาตินิยมพากนี้สนับสนุนเยอรมัน ทั้ง 2 กลุ่มต่างก็สร้างความวุ่นวายเพื่อเรียกร้องให้ความต้องการของตนเป็นผลสำเร็จ แต่จากปี ค.ศ.1917 เป็นต้นมา ความวุ่นวายสงบลงเมื่อเรือรบเยอรมันจมเรือสินค้าบริษัท และการประกาศเข้าร่วมในสงครามของสหรัฐอเมริกา บรรดาซิลซึ่งเคยสงวนท่าทีด้วยการประกาศตัวเป็นกลาง ประกาศสงครามกับเยอรมัน ในวันที่ 26 ตุลาคม ค.ศ. 1917 (เป็นประเทศเดียวในอเมริกาใต้) รวมกับอีก 7 ประเทศในอเมริกา กลาง และเม็กซิโก การเข้าสู่สงครามของบรรดาซิลแม้จะไม่มีส่วนร่วมในการรบ (บรรดาซิลต้อง

¹¹Herring , p 854.

ประกาศกฎอัยการศึกเพื่อปราบผู้นิยมเยอร์มันในบริชล) แต่พฤษติกรรมดังกล่าวช่วยให้บริชลเกิดจิตสำนึกร่วมกันของชนในชาติ ลดความเป็น “ห้องถีนนิยม” และการรับผิดชอบต่อภารกิจของโลกมากขึ้น

อย่างไรก็ได้ สองครัมโลกครั้งที่ 1 สร้างความมั่งคั่งให้แก่บริชลอยู่บ้าง ในปี ค.ศ.1917 เม้าว่าเยอรมันจะยังคงปฏิบัติการรวมเรือสินค้าของบริชลในทะเลหลวงอยู่ แต่บริชลยังคงดำเนินธุรกิจกับยูโรปจนกล้ายเป็นพ่อค้ารายใหญ่ไป เฉพาะสินค้าประเทกทั่วอย่างเดียวยอดขายสูงเป็น 100 เท่าของเมื่อปี ค.ศ.1915 นำatalสูงเป็น 6 เท่า และเนื้อสัตว์สูงเป็น 10 เท่า และเมื่อสองครัมโลกยุติลงในปี ค.ศ.1918 บริชลในฐานะผู้ชนะมีโอกาสส่งตัวแทนของตนเข้าไปในการประชุมสันติภาพ จัดขึ้นที่พระราชวังแวร์ชายน์ส์ บริชลได้รับชุดใช้ค่าเสียหายจากเยอรมัน และมีส่วนในการจัดตั้งองค์การสันนิบาตชาติด้วย (บริชลผู้นำชาติอเมริกันในองค์การสันนิบาตชาติ และประเทศต่าง ๆ ในละตินอเมริกาทั้งหมดตอนตัวออกจากการเป็นสมาชิกองค์การสันนิบาตชาติ เมื่อสูญเสียความเป็นสมาชิกกว่าในองค์การนั้นในปี ค.ศ.1926)

ย้อนกลับมาดูภายในประเทศไทย สองครัมโลกครั้งที่ 1 ยุติลงเพียงไม่กี่วัน บริชลได้ประหาราชบดีคนใหม่ ฟรานซิสโก เดอ ปอลลา โอดริเกส อัลเวส (ค.ศ.1918) ผู้ซึ่งเคยดำรงตำแหน่งนี้มาก่อนในระหว่างปี ค.ศ.1902-1906 และเป็นผู้นำคนเดียวของบริชลที่ได้รับเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งเป็นวาระที่ 2 โอดริเกส อัลเวส เดย์สว่างผลงานทางด้านเศรษฐกิจให้แก่บริชล แต่ในการดำรงตำแหน่งในวาระที่ 2 โอดริเกส อัลเวส มีโรคประจำตัวและอาญามากเกินไปที่จะบริหารประเทศได้ และถึงแก่กรรมภายในเวลาเพียงไม่กี่เดือนหลังจากเข้ารับตำแหน่งในการเลือกตั้งปี ค.ศ.1919 เพื่อหาผู้นำดำรงตำแหน่งในวาระของโอดริเกส อัลเวส ที่เหลืออีก 3 ปีเศษ เป็นการแบ่งปันอีกครั้งระหว่างตัวแทนของฝ่ายทหารและฝ่ายพลเรือน ครั้งนี้ฝ่ายพลเรือนได้แก่ เอปิตาชิโอ ดา ซิลวา เปซโซอา ภายใต้การสนับสนุนของ ราย บาร์โบซา ได้รับชัยชนะ เปซโซอา ผู้มีชื่อเสียงมากจากการประชุมสันติภาพที่แวร์ชายน์ส์รับภาระปกครองบริชลต่อตัว การสนับสนุนทางด้านเงินกู้จากอังกฤษและสหราชอาณาจักร ให้แก่ประเทศอย่างสุดความสามารถ แต่ไม่อาจจัดปัญหาการก่อความวุ่นวายที่เกิดขึ้นอันเป็นผลมาจากการตากต่อทางด้านเศรษฐกิจภายหลังสองครัมโลกได้ หรือแม้แต่ประธานาธิบดีอาร์ตูร์ ดา ซิลวา เปอร์นานเดส (ค.ศ.1922-1926) มีกำหนดการต่อตัวทางด้านเศรษฐกิจภายใต้

การซักนำของเออร์เมส ดา ฟอนซิกา เมื่อบุคคลที่ฝ่ายตนให้การสนับสนุนพ่ายแพ้ในการเลือกตั้งประธานาธิบดี อย่างไรก็ต้องภูมิใจในความสำเร็จ

กบฏที่สำคัญได้แก่ การกบฏของเตเนนเตส (นายร้อยโท) ที่ประจ้ายกทัคายทหารอิกเรจินยา ในโคปากานา เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม ค.ศ.1922 พากเตเนนเตสส่วนใหญ่เป็นชนชั้นกลาง ได้รับอิทธิพลจากแนวความคิดที่ว่าด้วย “แนวทางพื้นฟูประเทศและความยุติธรรมในสังคม” ก่อการกบฏด้วยความหวังจะนำความคิดมาใช้ให้เป็นความจริงขึ้นในทางปฏิบัติ พากเตเนนเตสถูกปราบลงอย่างรวดเร็ว แม้กบฏจะถูกปราบลงแต่ความคิดของพากเตเนนเตสไม่ได้สูญสิ้นไปด้วย ผู้นำของขบวนการบางคนที่มีชีวิตอดมา เช่น เอดดวาร์ด โภเมส ยังคงดำเนินการเผยแพร่แนวความคิดตลอดมาจนกระทั่งในสมัยของประธานาธิบดีเจตุลิโอล วาร์กัส (ค.ศ. 1930-1945) และในปี ค.ศ.1945 โภเมสเข้าชิงชัยในตำแหน่งประธานาธิบดีด้วยแม้จะพ่ายแพ้

ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ.1924 พากเตเนนเตสกลุ่มใหม่จากเมืองโคปากานา รวมรวมกำลังก่อการกบฏอีกครั้งหนึ่งเข้ายึดเมืองเชา เปโล ต่อสู้กับกองทหารรัฐบาลเป็นเวลาหลายอาทิตย์ ในเดือนตุลาคม กำลังฝ่ายกบฏได้ ลูอิช คาร์ลสต์ เพรสเตส เป็นผู้นำคนใหม่ เพรสเตสเป็นนายทหารยศร้อยเอกและเคยร่วมกับพากกบฏเตเนนเตสrun ก่อนมาก่อน คราวนี้รวบรวมกำลังได้ประมาณ 1,000 คน เรียกร้องให้รัฐบาลทำการพื้นฟูประเทศ เพรสเตสใช้เวลากว่า 2 ปี นำกองทัพเดินทางจากเหนือจระดิ่ง แล้วทางทิศตะวันตกเข้าไปถึงโบลิเวีย ก่อนที่จะพ่ายแพ้แก่กองทัพของรัฐบาล เพรสเตสหลบหนีไปอาร์เจนตินา กลับมาดำเนินการก่อความวุ่นวายในบราซิลอีกครั้งในสมัยวาร์กัส การกบฏของพากเตเนนเตส และต่อมาเพรสเตส แม้ว่าผู้คนในสมัยนั้นจะมองคุณว่าไม่มีความสำคัญ แต่ในปัจจุบันชาวบราซิลถือกันว่าเป็นการเริ่มต้นของขบวนการคอมมิวนิสต์ในบราซิล (ทั้งนี้ให้ความสำคัญแก่เพรสเตสมากกว่า)

บราซิลในสมัยประธานาธิบดี瓦ซิลีน ลูอิช เปเรรา เดอ ชูชา (ค.ศ.1926-1930) ทรงเรียบร้อยขึ้น 瓦ซิลีน ลูอิช ผู้ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้ปกครองที่มีความสามารถและมีความซื่อสัตย์เป็นสมบัติประจำตัวเป็นชาวเมืองเชา เปโล เมื่อเข้าสู่ตำแหน่ง วาซิลีน ลูอิช แก่ปัญหาราคาภาพفتก์ต่ำด้วยการลดปริมาณการผลิต และลดគุร้ำต้าการส่งออกให้น้อยลง เมื่อเศรษฐกิจดีขึ้นความไม่พอใจทางการเมืองและจากฝ่ายทหารหายไปเป็น永久ตามตัว อย่างไรก็ตาม ปัญหาซึ่งหน้าของรัฐบาลได้แก่ การพิมพ์ธนบัตรออกใช้เกินจำนวนเงินทุนสำรองที่มีอยู่ของรัฐบาลก่อน ก่อให้เกิดภาวะเงินเฟ้อ จำนวนหนี้เงินกู้สูงขึ้นเป็น 1,181 ล้านเหรียญสหรัฐ mane

ปี ค.ศ.1927-1929 รัฐบาลประสมกับปัญหาที่หนักอีกเมื่อมารถการป้องกันกาแฟล้วนติดข้องรัฐบาลไม่เป็นผล การแย่งกันส่งกาแฟออกสู่ตลาดโดยทำให้ราคากลาง “จากราคา กิโลกรัม ละ 6 บาท ในปี ค.ศ.1929 ตกลงเป็น 3 บาท ในปี ค.ศ.1932 และ 2 บาท ในปี ค.ศ. 1938”¹² ในปี ค.ศ.1930 เนพาร์ทีคลังสินค้าในเมืองเชา เปาโล มีกาแฟขึ้นบัญชีไว้ถึง 26.6 ล้านกระสอบ เป็นปริมาณที่มากพอสำหรับชาวโลกลใช้บริโภคภายใน 1 ปี

เมื่อวาระการดำรงตำแหน่งของ瓦ซิงตัน ลูอิช ใกล้จะสิ้นสุดในปี ค.ศ.1930 วาซิงตัน ลูอิชประกาศแต่งตั้งอูลิโอ เพรสเดต ขึ้นเป็นทายททางการเมืองในตำแหน่งประธานาธิบดี

อูลิอุฟ วาเร็กส์ (ค.ศ.1883-1954) เมดจ์การแห่งชาติ

¹²Ibid., p. 857

ต่อจากนี้ การประการครั้งนี้เท่ากับเป็นการขับข้อตกลง “สุภาพบูรุษ” ระหว่างชาวเมืองชา เปาโล หรือชาวปอลลิสตา กับ มีนัส เชอเรส หรือชาวมินโกร ที่จะผลัดเปลี่ยนกันขึ้นเป็นผู้นำของประเทศ ชาวเมืองมีนัส เชอเรส จึงหันไปให้การสนับสนุนผู้ว่าการรัฐริโอ กรังเด ดู ชูล เจตุริโอ วาร์กัส เข้า膺ชั้นกับเพรสเตส ซึ่งชนะเป็นของเพรสเตส แต่ก่อนจะเข้ารับตำแหน่งในขณะที่เพรสเตสเดินทางเยือนสหรัฐอเมริกา กองทัพปฏิรัติภายใต้การนำของวาร์กัสที่ได้รับการสนับสนุนจากชาวเมืองมีนัส เชอเรส ชาว เมืองริโอ กรังเด ดู ชูล หรือพากโภโซส และชาวเมืองชา เปาโล ที่ไม่พอใจต่อการตัดสินใจ ของชาวชิงตัน ลูอิช รามตัวเป็น “สมาคมเสรีนิยม” (Aliança Liberal) เข้ายึดริโอ เดอ จานโร ในเดือนตุลาคม ค.ศ.1930 ปลดเพรสเตสออกจากตำแหน่ง จัดการเนรเทศชาวชิงตัน ลูอิช “ไป ญี่ปุ่น” และแต่งตั้งวาร์กัสเข้าแทนที่ เมื่อวันที่ 3 พฤศจิกายน ปีเดียกันนั้น ซึ่งชนะของวาร์กัสเท่ากับ เป็นการยุติยุคสาธารณรัฐที่ 1 ของราชชิกิล และเริ่มต้นยุค “15 ปีแห่งการปกครองเผด็จการของ วาร์กัส” (ค.ศ.1930-1945) ต่อไป

ราชชิกายได้เผด็จการพลเรือนเจตุลิโอ วาร์กัส (ค.ศ.1930-1945)

ราชชิกปี ค.ศ.1930 ถือได้ว่าเป็นยุคแห่งการเริ่มต้นของความเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่ง ใหญ่ของประเทศไทยด้วยมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการปกครองในปี ค.ศ.1889 เป็นต้นมา ทาง ด้านการเมือง การรวมตัวกันเป็นสหพันธ์รัฐอย่างค่อยเป็นค่อยไปของบรรดารัฐต่าง ๆ มีแนวโน้ม เอียงเข้าสู่การรวมอำนาจเข้าสู่รัฐบาลกลางมากขึ้น ทางด้านเศรษฐกิจ การพัฒนาเข้าสู่ระบบ อุตสาหกรรมเกือบทำลายการทำไร่กาแฟของประเทศไทย ในขณะเดียวกันการทำเหมืองแร่และ อุตสาหกรรมในครัวเรือนทำรายได้อย่างน่าพึงพอใจ ทางด้านสังคม ชนชั้นกรรมมาซีฟ ได้รับการ เอาใจใส่จากรัฐบาลหลังจากที่ถูกปล่อยละเลยมาเป็นเวลาช้านาน

นายพันโท เจตุลิโอ วาร์กัส (ค.ศ.1930-1945) ผู้ที่ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว เป็นลูกผสมโปรตุเกสกับชาวพื้นเมือง เกิดเมื่อปี ค.ศ.1883 ในรัฐริโอ กรังเด ดู ชูล ในวัยเด็ก ทำงานกับพากโภโซหรือโโคบาลในไร่ปลูกสัตว์เชิงบิดาของเขางานเป็นเจ้าของ เมื่อเติบใหญ่สมควร เข้าเป็นทหาร อุปถัมภ์ได้ในนานาถูกอกมาศึกษาวิชากฎหมาย เมื่อจบการศึกษา ก็ต้องบริษัทหนังสือ พิมพ์ขึ้นในเมืองปอร์โต อลาเกร หันແเข้าสู่อาชีพนักการเมืองเริ่มจากระดับห้องนิ่น ต่อมาก็ เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ในปี ค.ศ.1926 เข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงการคลังใน

รัฐบาลวอชิงตัน ลูอิช และตุ่นมาได้รับเลือกตั้งเป็นผู้ว่าการรัฐริโอ กรังเด ดู ซูล วาร์กัสได้รับการยกย่องว่าเป็นนักปกครองที่มีความสามารถสูงคนหนึ่ง เป็นคนไม่ໄี้เนื้อสือตัว เป็นมิตรกับชนทุกชั้นทุกวัย หัวเราะได้แม่ในยามคืนชั่น มีความเป็นอยู่อย่างง่าย ๆ ดังชาวราชีลทั่ว ๆ ไป เป็นผู้ที่มีความจริงใจกับดีต่อชาติ ตลอด 15 ปีแรก วาร์กัสและรัฐบาลของเขาก็ได้รับการยกย่องว่าเป็นรัฐบาลที่ “มีประสิทธิภาพที่สุด” รวมทั้งศัตรุสูรีย์กาวาร์กัสว่าเป็น “ผู้ดีของการ” ยังยอมรับความจริงในข้อนี้ อย่างไรก็ได้ ถึงแม้วาร์กัสจะเป็นเผด็จการแต่เผด็จการของวาร์กัสไม่รุนแรง โดยร้ายเหมือนกับเผด็จการของชาติอื่น ๆ ในละตินอเมริกา ไม่มีการลอบบยังจากข้างหลัง ให้ความสำคัญกับบริการพิพากษาพิจารณาคดีตามกระบวนการของศาลยุติธรรม ถึงกระนั้นก็ได้ ศัตรุทางการเมืองส่วนใหญ่เห็นพ้องต้องกันว่า การลี้ภัยไปต่างประเทศจะเป็นวิธีการที่ดีและปลอดภัยต่อชีวิตของตนเองมากกว่า ส่วนผู้ที่ยังอยู่ถูกจำคุกบ้างเช่นกัน

จากปี ค.ศ.1930-1945 พอจะแบ่งการปกครองออกเป็น 2 ยุคด้วยกัน ยุคแรกตั้งแต่ปี ค.ศ.1930-1937 เป็นสมัยที่วาร์กัสบริหารประเทศโดยปฏิบัติตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและระเบียบแบบแผนอันดีงาม ทั้งนี้ด้วยความเคร่งในมติของรัฐสภา ยุคที่ 2 จากปี ค.ศ.1937 เป็นต้นไป เมื่อฝ่ายซ้ายและฝ่ายขวาขัดแย้งกันอย่างไม่มีที่สิ้นสุด วาร์กัสนำประเทศเข้าสู่ระบบเผด็จการ จนกระทั่งเสียอำนาจไปในปี ค.ศ.1945 ได้รับเลือกตั้งให้กลับมาปกครองประเทศอีกครั้งหนึ่ง (ค.ศ.1950-1954) การปกครองประเทศในระหว่างที่ 2 ไม่ประสบผลสำเร็จ ในปี ค.ศ.1954 กองทัพทำการปฏิบัติด้วยความเสียใจวาร์กัสจากภายในวันนั้นเอง

หนึ่งเดือนแรกเมื่อเข้าสู่ตำแหน่ง วาร์กัสเรียกร้องความสนใจและความเห็นใจจากชาวบราซิลด้วยการโจมตีและประกาศจะแก้ไขการบริหารที่ผิดพลาดของรัฐบาลก่อน ที่นำประเทศไปสู่ความทายนะ¹³ ในเรื่องงบประมาณที่บิดเบี้ยไม่ลง หนี้เงินกู้กับต่างประเทศ ปัญหาเงินฝืดภาวะการว่างงาน การกำหนดนโยบายการผลิตกาแฟที่ล้มเหลว ทำให้จำนวนกาแฟเพลี้ยงตลาดและราคาตกต่ำ คำประภาคนของวาร์กัสและการยอมรับของชาวราชีลเปิดโอกาสให้วาร์กัสสามารถบริหารประเทศไปอย่างราบรื่นอย่างน้อยในระยะเวลาหนึ่ง

¹³ Horace B. Davis, "Vargas Faced Many Serious Problems When He Seized Power in 1930." *History of Latin American Civilization.*, pp. 409-413.

ทางด้านการเมือง วาร์กัสมีความเห็นว่ารัฐบาลกลางควรเป็นศูนย์กลางการปกครองที่แท้จริง ทั้งนี้เพื่อ “ความเป็นเอกภาพในทางการปกครอง” เมื่อได้รับการอนุมัติจากรัฐสภาที่ไม่ค่อยมั่นใจในนโยบายของวาร์กัสนัก วาร์กัสปลดเจ้าหน้าที่ของแต่ละรัฐที่ได้ตำแหน่งมาจากการเลือกตั้งออกจากตำแหน่งทั้งหมด แล้วแต่ตั้งเจ้าหน้าที่จากรัฐบาลกลางแทนที่ ยืนยันในทางปฏิบัติว่าศูนย์กลางการบริหารประเทศไม่ควรเป็นที่หนึ่งที่ใดหรือแม้แต่ในรัฐตั้งที่เคยเป็นมาก่อนแต่ในอดีต นอกจากริโอ เด Janeiro แห่งเดียวเท่านั้น นอกจากนี้มีการออกกฎหมายควบคุมสิ่งพิมพ์ทุกชนิด

ทางด้านเศรษฐกิจ วาร์กัสประกาศขึ้นอัตราภาษีอากร ขณะเดียวกันยกเลิกภาษีสินค้าข้ามรัฐ สนับสนุนด้านอุตสาหกรรม ควบคุมดูแลการผลิตกาแฟอย่างใกล้ชิด และเจรจาผ่อนผันการชำระหนี้เงินกู้จากต่างประเทศ ความสำเร็จของวาร์กัสร้างความเชื่อมั่นในรัฐบาลกลางให้แก่ประชาชนมากขึ้น แม้ว่าจะมีบางกลุ่มที่เสียผลประโยชน์อย่างเช่นผู้ที่ได้รับเลือกตั้งแล้วถูกปลดจากตำแหน่ง ก่อความอุบัติ อย่างไรก็ต้องมีประกอบกับมีเสียงเรียกร้องให้มีการเลือกตั้ง¹⁴ และให้มีการปกครองตามระบบประชาธิปไตย ชาวเมืองเซา เปาโล (ชาวปอลิสตา) ก่อการกบฏขึ้นในเดือนกรกฎาคม ค.ศ.1932¹⁵ พวากบฏได้รับความช่วยเหลือจากผู้สูญเสียผลประโยชน์ จากรัฐอื่น ๆ แต่ช่วงระยะเวลาเพียง 3 เดือนก็ถูกทหารรัฐบาลปราบลง วาร์กัสรายกคะแนนนิยมจากชาวราชีลั่วยการปฏิบัติต่อกรุ่นก่อการกบฏเป็นอย่างดี มีผู้ถูกเนรเทศ บางคนถูกคุมขัง บางคนถูกลดตำแหน่ง แต่ไม่มีการประหารชีวิต และเมื่อชาวเมืองเซา เปาโล ประกอบพิชิตด้วยกองทัพที่มีความพร้อมและมีความสามารถ

แม้จะพ่ายแพ้ไปแล้วครั้งหนึ่งแต่ชาวราชีลั่ยคงเรียกร้องให้รัฐบาลประกาศใช้รัฐธรรมนูญและให้มีการเลือกตั้ง ด้วยเหตุนี้เองในวันที่ 3 พฤษภาคม ค.ศ.1933 วาร์กัสรายกประชุม

¹⁴ จากปี ค.ศ.1930-1934 วาร์กัสปกครองประเทศไทยในฐานะประธานาริบดีเฉพาะกาล “ไม่ได้มาจาก การเลือกตั้งแต่เป็นการแต่งตั้งของกองทัพปฏิรัฐที่ปลดชาวซิ่งคัน ลูอิช และเพรสเตสออกจากการเลือกตั้ง พวกกบฎส่วนใหญ่เป็นชาวเมืองเซา เปาโล ที่เป็นสมาชิกพรรคเดโมแครต (Democratic Party) ในวันที่ 13 มกราคม ค.ศ.1932 เรียกตัวเองว่าผู้เรียกร้องรัฐธรรมนูญ รัฐตั้งขึ้นบนการแนวหน้าชาวเซา เปาโล (United Paulista Front-Frente Unica Paulista หรือ FUP) ร่วมมือกับสมาชิกของ ขบวนการปีกันตนคงชาวดู (Lado de Paulista Defense-Liga de Defesa Paulista) อันเป็นหน่วยงานหนึ่งของ อดีตพรรคราษฎร์ปีกันแห่งเซา เปาโล (Paulista Republican Party-Partido Republicano Paulista หรือ PRP) พรรครัฐ คือส่วนเพรสเตสเข้ามาเจรจาข้อตกลงในช่วงต้นของปี ค.ศ.1930 รายละเอียดคุณ Thomas E. Skidmore, *Politics in Brazil, 1930-1964. An Experiment in Democracy*, (London, 1967) pp. 15-18.

¹⁵ Davies, op.cit., pp. 415-416.

สภาร่างรัฐธรรมนูญแห่งชาติ¹⁶ และในอีก 1 ปีต่อมา ได้ประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับนั้น สกิดมอร์ เรียกรัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ.1934 ของราชอาณาจักรเป็นฉบับ “ผสมกันระหว่างความคิดที่เป็นเสรี นิยมกับความคิดของนักปฏิรูประบบเศรษฐกิจและสังคม”¹⁷

รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ในสาระสำคัญไม่แตกต่างไปจากรัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ.1891 มากนัก กล่าวคือ ให้อำนาจประธานาธิบดีและรัฐบาลกลางอย่างกว้างขวางเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ในการแก้ปัญหาความสื่อมโถรมทางด้านเศรษฐกิจ และเพื่อความเป็นเอกภาพของรัฐบาลกลาง ด้วยรัฐบาลกลางเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ทรัพยากรและแร่ธาตุต่าง ๆ ที่อยู่ได้ดิน และเป็นผู้ออกกฎหมายที่การใช้ทรัพยากรนั้นแต่ผู้เดียว ทั้งนี้รวมทั้งกิจการธนาคารและการประกันภัย ประธานาธิบดี มาจากการเลือกตั้งโดยตรง มีภาระการดำรงตำแหน่งครึ่งละ 4 ปี และจะรับเลือกตั้ง 2 วาระติดต่อกันไม่ได้ ในวันที่ 20 กรกฎาคม ค.ศ.1934 ด้วยความเห็นชอบของสภาผู้แทนราษฎรวาร์กัส ได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีต่อไปอีก 4 ปี ก่อนที่จะมีการเลือกตั้งโดยตรง ตามที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญชั่วคราวกับเดือนมกราคม ค.ศ.1938

การประกาศใช้รัฐธรรมนูญ และการนำประเทศเข้าสู่ภาวะการณ์ปกติของวาร์กัส ประกอบกับสาระสำคัญของรัฐธรรมนูญชั่วคราวไม่แตกต่างไปจากรัฐธรรมนูญฉบับก่อน ๆ แต่คำมั่นสัญญาที่จะให้มีการเลือกตั้ง ตามวิธีการที่บัญญัติไว้ในกฎหมายเลือกตั้งปี ค.ศ.1932 และ การตั้งคณะกรรมการรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นองค์กรหนึ่งของรัฐบาลกลางมีอำนาจหน้าที่ให้คำแนะนำและตัดสินชี้ขาดข้อพิพาทที่จะเกิดขึ้นจากการเลือกตั้ง การกำหนดตำแหน่งอธิบดีโดยทางการศาลและการก่อตั้งศาลแรงงาน ทำให้กลุ่มอิทธิพลทางด้านการเมืองหรือพวกเสรีนิยมกลุ่มเรียกร้องรัฐธรรมนูญ กับพวากนายทหารที่มุ่งหรือพวากเต้นเนடส์ลดข้อเรียกร้องลง ทั้งนี้ เพราะว่ารัฐธรรมนูญไม่ได้ทำให้ฝ่ายรัฐบาลหรือฝ่ายตรงข้ามเสียเปรียบหรือได้เปรียบมากกว่ากัน อีกประการหนึ่ง พวากชน ชั้นกลางตามเมืองใหญ่ที่เป็นสมาชิกของพวากเสรีนิยมกลุ่มเรียกร้องรัฐธรรมนูญ ยังขาดผู้นำที่มีความสามารถ ทั้งนี้จากการพ่ายแพ้ของพวากชาวนเมืองเชา เปาโล ซึ่งเป็นผู้นำแนวหน้าของกลุ่ม กบฏในปี ค.ศ.1932 ส่วนพวากเต้นเนಟส์ ผู้นำขบวนการปฏิรูประบบเศรษฐกิจและสังคมแห่งรัฐ ไม่เคยมีประสบการณ์ในการนำมวลชนจำนวนมากมา ก่อน¹⁸ เพียงจะมาเรียนรู้เมื่อเข้ามาร่วม

¹⁶ สมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญส่วนใหญ่เลือกมาจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหญิงและชายที่เหลือเป็นตัวแทนของสหภาพแรงงาน องค์กรธุรกิจ และบุคคลในอาชีพต่าง ๆ กัน

¹⁷ Skidmore, op.cit., p. 19.

¹⁸ Ibid., p. 20.

งานกับวาร์กัส หรือไม่ก็เรียนรู้จากที่ปรึกษากลุ่มใหม่ในช่วง 2 ปีนับจากปี ค.ศ.1930 เป็นต้นมา ด้วยเหตุนี้เอง 1 ปีแรกของวาร์กัสจึงเป็นช่วงที่สูญเสียสุด เปิดโอกาสให้วาร์กัสทำการปฏิรูประบบเศรษฐกิจ ยกระดับราคากาแฟในตลาดโลกให้สูงขึ้น มีการฟื้นฟูพื้นที่ในลุ่มแม่น้ำอะเมซอน เปิดโรงงานผลิตเหล็กกล้า สร้างถนนหนทางและทางรถไฟเพิ่มขึ้น เจริญสัมพันธ์ไม่ตรึงกับการค้ากับสหรัฐอเมริกา เป็นต้น อย่างไรก็ได้เหตุการณ์โดยทั่ว ๆ ไปแม้จะดูว่าสงบ แต่ความขัดแย้งจากปี ค.ศ.1932 เป็นต้นมา ยังคงเป็นภาระติดอยู่ในความทรงจำ ทำให้ความร่วมมือร่วมใจกันหั้ง 2 กลุ่ม ที่มีต่อรัฐบาลไม่จริงใจเท่าที่ควร เมื่อประกอบกับเวลาที่ผ่านมา ปรากฏว่าฝ่ายที่ได้รับผลกระทบกระหน่ำกระหน่ำมากได้แก่ พวกรัฐเนนเตส ยกเว้นพวกที่เข้าร่วมในคณะรัฐบาล¹⁹ นวักกับการถูกยึดอำนาจประชานาธิบดีไปในปี ค.ศ.1930 เพราะฉะนั้น แม้รัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ.1934 จะลดความขัดแย้งกับกลุ่มผลประโยชน์ชนบท การเมืองได้ระบุเวลาหนึ่ง แต่ในที่สุดผลประโยชน์รัฐธรรมนูญไม่อาจตอบสนองความต้องการของพวกรัฐนิยมกลุ่มเรียกร้องรัฐธรรมนูญ และพวกรัฐเนนเตส ที่ต้องการปฏิรูประบบเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ได้ กลุ่มผลประโยชน์ทางการเมืองกลุ่มใหม่ที่มีหัวรุนแรงกว่าจึงเกิดขึ้นและกลุ่มนี้เองที่เป็นผู้ก่อความวุ่นวายขึ้นในเดือนพฤษจิกายน ค.ศ.

1935

ในเดือนพฤษจิกายน ค.ศ.1935 มีกบฏเกิดขึ้นในค่ายทหาร 2 แห่งในรัฐริโอ เดอ จาเนโร และเปอร์นัมบูโก ผู้ก่อการประกอบด้วยนายทหารบก ทหารเรือ และพลเรือน จำนวนหนึ่ง กบฏกลุ่มนี้ก็เหมือนกับกบฏกลุ่มอื่น ๆ ที่ถูกทหารฝ่ายรัฐบาลปราบลงได้ในเวลาอันรวดเร็ว ตัวผู้นำถูกฆ่าคุกหรือไม่ก็ถูกเนรเทศ วาร์กัสประณามการกระทำครั้งนี้ว่าเป็นการกระทำการ “คอมมิวนิสต์”

ถึงแม้ว่าจะเป็นธรรมเนียมประเพณีของผู้นำทั้งหลายในละตินอเมริกาที่มักจะโยนความผิดไปให้คอมมิวนิสต์ แต่ในกรณีวาร์กัสแม้จะประกาศไปอย่างรบเริงโดยไม่ได้พิจารณาถึงสถานการณ์อย่างละเอียดดีพอ คำประการของวาร์กัสมีส่วนถูกมากกว่าผิด ลูอิช คาร์ลอส เพรสเตส²⁰

¹⁹ อิทธิพลของกลุ่ม “ขบวนการ 3 ตุลาคม” ซึ่งเป็นกระบวนการเสียงของพวกรัฐเนนเตส สูญเสียคะแนนนิยมไปมากเมื่อกลุ่มดังกล่าวออกผลการณ์ในเดือนเมษายน ค.ศ.1932 ตัดส้านข้อเรียกร้องให้มีการเลือกตั้งของท้องถิ่นครั้งหนึ่งที่กำหนดให้มีขึ้นในเดือนตุลาคม

²⁰ Donald C. Hodges, *The Latin American Revolution : Politics and Strategy from Apro-Marxism to Guevarism*. (New York, 1974) pp. 54-55.

ผู้นำการกบฎเป็นผู้มีชื่อเสียงในฐานะเป็นนักต่อสู้เพื่อความกินดือญี่หิ้วชาวไร่ชาวนา เคยก่อตั้งขบวนการได้ดินโดยรวมชาวเมืองในเขตเซอร์เตา เป็นสมาชิกในระหว่างทศวรรษที่ 1930 เมื่อถูกรัฐบาลประภาครับ เพรสเตสลีกับไปอาร์เจนตินา และต่อมาเดินทางไป moscow มีความเลื่อมใสตามความคิดของเลนิน อีกทั้งยังเป็นผู้ก่อตั้งพรรคอมมิวนิสต์แห่งราชอาณาจักรและจัดตั้งกองทัพปลดปล่อยแห่งชาติ (Aliança Nacional Libertadora หรือ ANL) ด้วย อย่างไรก็ต้องในการก่อการกบฏครั้งนี้ในระยะแรก ๆ ยังไม่ถือว่าเป็นการกระทำของพรรคอมมิวนิสต์²¹ แม้จะมีเพรสเตสเป็นผู้นำ เพราะสมาชิกของกองกำลังฝ่ายกบฎซึ่งส่วนใหญ่เป็นชนชั้นกลางนั้นไม่ใช้ผู้เลื่อมใสในลักษณะของมิวนิสต์อย่างแท้จริง หากแต่เนียมในความเป็นผู้นำที่กล้าหาญของเพรสเตสในครั้งที่เคยนำกบฏพากเตเนนเตสเข้าต่อสู้กับกองทัพรัฐบาลเป็นเวลาถึง 2 ปีในระหว่างทศวรรษที่ 1930 ดังที่ได้เคยกล่าวมาแล้วข้างต้น อีกประการหนึ่งพากชนชั้นกลางต้องการใช้เพรสเตสเป็นเครื่องมือประสานต่อความต้องการปฏิรูประบบเศรษฐกิจและสังคมตามแนวทางของพากเสรีนิยมให้เป็นจริงเท่านั้น อย่างไรก็ตามแต่ การเข้าร่วมกับฝ่ายกบฎของสหภาพแรงงานกลุ่มต่าง ๆ ที่ปรมาณลักษณะจักรวรรดินิยมสมัยใหม่ เรียกว่า “ผู้พิทักษ์ชาติ” หรือ Integralista กลุ่มนี้ได้รับอิทธิพลมาจากการลัทธินาซีของเยอรมันและฟاشิสต์ของอิตาลี ก่อตั้งมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1932 ขยายอิทธิพลเข้าไปในกลุ่มนักหารบ ก นาหารเรือ เจ้าหน้าที่ของรัฐและตำรวจผู้มีอันจะกินของบรรดาชีล ภายใต้การนำของปีโน ชัลกาโด “ผู้พิทักษ์ชาติ” หรือ “ขบวนการเชื้อเชี่ยว” มีนโยบายและวิธีการเลียนแบบขบวนการฟاشิสต์ของอิตาลี ได้รับความช่วยเหลือทางด้านการเงินจากรัฐบาลเยอรมันผ่านทางสถานทูตในริโอ เดอ Janeiro หลักการของกลุ่มนี้ได้แก่การต่อต้านชาชิวิ หรือความเป็นปึกแผ่นและเน้นความเป็นผู้นำของชาติ คำขวัญของกลุ่มนี้คือ ศาสนา ชาติ และการอยู่ร่วมกันโดยสันติ (God, Nation, Family) ขอบเดินบนในทุก

1945

นอกจากภัยจากพากฝ่ายซ้ายที่เรียกตนเองว่าคอมมิวนิสต์แล้ว วาร์กัสพบกับความชราจลุ่นวายของพากเด็ดจัดการฝ่ายขวา尼ยมเยอรมันอีกกลุ่มนึงที่เรียกตนเองว่า “ผู้พิทักษ์ชาติ” หรือ Integralista กลุ่มนี้ได้รับอิทธิพลมาจากลัทธินาซีของเยอรมันและฟاشิสต์ของอิตาลี ก่อตั้งมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1932 ขยายอิทธิพลเข้าไปในกลุ่มนักหารบ ก นาหารเรือ เจ้าหน้าที่ของรัฐและตำรวจผู้มีอันจะกินของบรรดาชีล ภายใต้การนำของปีโน ชัลกาโด “ผู้พิทักษ์ชาติ” หรือ “ขบวนการเชื้อเชี่ยว” มีนโยบายและวิธีการเลียนแบบขบวนการฟاشิสต์ของอิตาลี ได้รับความช่วยเหลือทางด้านการเงินจากรัฐบาลเยอรมันผ่านทางสถานทูตในริโอ เดอ Janeiro หลักการของกลุ่มนี้ได้แก่การต่อต้านชาชิวิ หรือความเป็นปึกแผ่นและเน้นความเป็นผู้นำของชาติ คำขวัญของกลุ่มนี้คือ ศาสนา ชาติ และการอยู่ร่วมกันโดยสันติ (God, Nation, Family) ขอบเดินบนในทุก

²¹ Skidmore, op.cit., p. 21.

. โอกาสที่เอื้ออำนวยโดยเฉพาะเพื่อชัดขางการปฏิบัติงานของฝ่ายชาย พฤติกรรมของกลุ่มผู้พิทักษ์ชาติสร้างความหนักใจให้แก่ward กสไม่น้อยไปกว่าพวกฝ่ายชายของเพรสเตล

1 ปีก่อนการเลือกตั้งทั่วไป วาร์กสผู้มีความทะเยอทะยานทางด้านการเมืองตระหนัก ดีว่าภาระการดำรงตำแหน่งของตนตามรัฐธรรมนูญจะหมดลงในเดือนมกราคม ค.ศ.1938 และไม่มีสิทธิลงสมัครรับเลือกตั้งอีกเป็นภาระที่ 2 ปล่อยให้ผู้สมัครอันได้แก่พรมคอมมิวนิสต์ ของเพรสเตลซึ่งขณะนั้นอยู่ในประเทศจีน ตัวแทนของกลุ่มผู้พิทักษ์ชาติ และพระองค์ของรัฐบาลอีกกลุ่มนึงดำเนินการหาเสียงช่วงชิงตำแหน่งผู้นำกัน แต่ในขณะเดียวกันวาร์กสทรงเตรียมโครงสร้างเพื่อก่อการรัฐประหารกับนายพลธวัช แก้วปาร์ ดูตรา รัฐมนตรีกระทรวงคลัง รวมถึงนายพลโภโอล มอนเตโร ผู้บัญชาการทหารสูงสุด และในวันที่ 29 กันยายน ค.ศ.1937 เมื่อฝ่ายผู้พิทักษ์ชาติเบิดโปงแผนการก่อความวุ่นวายของฝ่ายคอมมิวนิสต์²² นายพลดูตราอยู่ภาคทางวิทยุ กระจายเสียงเรียกร้องให้รัฐบาลประกาศกฎอัยการศึก วาร์กสขานตอบคำร้องขอของนายพลดูตรา ในวันที่ 10 พฤศจิกายน ประกาศยกเว้นรัฐสภาซึ่งวาร์กสว่า “ไร้ประสิทธิภาพและไม่คุ้มค่า”²³ ยกเลิกการเลือกตั้งทั่วไปที่จะมีขึ้นในปีรุ่งขึ้น แต่ตั้งตนเองในตำแหน่งประธานาธิบดีอีกวาระหนึ่ง ในขณะเดียวกันเพื่อความเป็นรัฐบาลที่ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญ วาร์กสออกแต่งการณ์จะประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ซึ่งวาร์กสและฟรานเชสโก แคมป์โอล รัฐมนตรีกระทรวงยุติธรรมเป็นผู้ร่วมกันร่างขึ้นในระยะเวลาอันใกล้เป็นกฎหมายปกครองประเทศต่อไป

รัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ.1937 ที่วาร์กสเรียกว่าฉบับสร้างบริสุทธิ์ให้เป็น “รัฐใหม่” หรือ Estado Novo นั้น แม้จะไม่มีการประกาศให้อ้างอย่างจริงจัง ด้วยวาร์กสอ้างว่า “จะมีการประกาศใช้กฎหมายฉบับนี้ก็ต่อเมื่อสถานการณ์ภายในประเทศดีขึ้น และต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา ก่อน”²⁴ แต่วาร์กสนำมาตรา 180 ของรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจ “ประธานาธิบดีดำเนินการใด ๆ ตามสมควรในการออกกฎหมายเพื่อรักษาความสงบของประเทศ” จัดตั้งรัฐบาลเพื่อจัดการดำเนินการภาครัฐ ลังบากีชทางการเมืองซึ่งมีทั้งกรรมการ บัญชาติ นายนายทหาร และบุคคลที่น่าสงสัยอื่น ๆ เครื่องมือของฝ่ายรัฐบาลได้แก่กลั่นตัวร่วมปราบราชอาณาจักร วิธีการปราบปรามที่ได้ผลก็คือ การลอบยิงและการทราบร่างกาย เป็นต้น ด้วยรัฐธรรมนูญฉบับนี้ทำให้วาร์กสได้รับ

²² เชื่อว่าเป็นการ “กุ” เรื่องของฝ่ายผู้พิทักษ์ชาติมากกว่าเป็นเรื่องจริง Keen and Wasserman, op.cit., p. 359.

²³ Ibid., p. 360.

²⁴ Herring., op.cit., p. 860. เซอริงเรียกรัฐธรรมนูญฉบับนี้ว่าเป็นฉบับ “ที่ไม่มีตัวตน”

การยกย่องและการเป็นผู้จัดการของเขาว่า “ทารุณโหดร้ายกว่าการกระทำของกลุ่มผู้พิทักษ์ชาติ” นอกจากนี้วาร์กัสทำการโلونการศึกษาของเอกชนและของแต่ละรัฐมานับเป็นของชาติ ออกกฎหมายควบคุมหนังสือพิมพ์ ลงโทษสหภาพแรงงานที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของรัฐบาล ยกเลิกกฎหมายพระราชบัญญัติ “รวมทั้งปิดศูนย์บัญชาการของพวก “ผู้พิทักษ์ชาติ” หรือกลุ่มเชื้อเชิญด้วยในวันที่ 2 ธันวาคม ค.ศ.1937²⁵

ความวุ่นวายเป็นครั้งสุดท้ายจากกลุ่มขบวนการเชื้อเชิญ เกิดขึ้นในเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1938 และจากนั้นเปิดโอกาสให้วาร์กัสเป็นประธานองประเทศอย่างสงบรารื่นไปอีก 7 ปี เมื่อสามารถของกลุ่มที่เป็นนายทหารและพลเรือนหลายร้อยคนบุกเข้าล้อมทำเนียบประธานาธิบดี มีการยิงต่อสู้กันแต่ก็ยุติลงเมื่อกองกำลังฝ่ายรัฐบาลมาถึง ผู้นำของขบวนการหลายร้อยคนถูกจับตัวไปในชั่วโมง หลบหนีไปได้และต่อมาลี้ภัยไปอยู่ในประเทศอเมริกาใต้

การนำประเทศเข้าสู่การปกครองระบบอนเด็จการฟاشิสต์อย่างน้อยเปิดโอกาสให้วาร์กัสมีเวลาพื้นผู้ทางด้านเศรษฐกิจ²⁶ ในสมัยนี้บร้าซิลมีสัมพันธ์อันดีงามกับเยอรมันและอิตาลี จนเป็นเหตุให้เกิดความหวาดกลัวว่าบร้าซิลจะกลายเป็นประเทศที่คลังลัทธิฟاشิสต์และนาซีไปในระหว่างปี ค.ศ.1933-1938 เยอรมันเป็นผู้ชี้อัฝ่ายใหญ่ที่สุดของบร้าซิล และเป็นรายที่ 2 สำหรับกาแฟและโกโก้ นอกจากนี้เยอรมันยังเปิดสาขาที่ทำการธุรกิจในบร้าซิลถึง 300 แห่ง ด้วยกัน แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าการเจริญสัมพันธ์ไม่ใช่จากการค้ากับเยอรมันและอิตาลีนั้น บร้าซิล มีเหตุผลเพื่อใช้เป็นเครื่องถ่วงดุลอำนาจกับสหราชอาณาจักรและเยอรมันมากกว่าที่จะหันเหประเทศเข้าสู่ความเป็นผู้นำโลก การชาตินิยมฟاشิสต์และกลไกเป็นเครื่องมือในการขยายอำนาจของประเทศทั้ง 2 นั้น ซึ่งในสภาพความเป็นจริงสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมเอื้ออำนวยให้ และประชาชนนักลุ่มนั่ง ก็กำลังเรียกร้องอยู่ และอีกประการหนึ่ง ถึงแม้ว่าวาร์กัส จะเป็นผู้จัดการดำเนินการปราบปรามประชาชน แต่วาร์กัสซึ่งคงยึดหลักการเป็น “อิสระทางด้านเศรษฐกิจ”²⁷ (ชาตินิยมทางด้าน

²⁵ Skidmore, op.cit., p. 31. ชั่วโมงและขบวนการเชื้อเชิญเคยให้ความช่วยเหลือวาร์กัสในการปราบปราม กบฏคอมมิวนิสต์ในระหว่างปี ค.ศ.1935 สนับสนุนวาร์กัสก่อการรัฐประหารในเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1937 แต่หลังจากนั้นมา ขบวนการเชื้อเชิญมีอิทธิพลมากทางการเมืองซึ่งไม่ตรงกับความต้องการของวาร์กัสเป็นเหตุให้ถูกก้าจัดไปในที่สุด

²⁶ Karl Loewenstein, "Brazil Made Tremendous Advances Under Vargas. History of Latin American, pp. 416-427.

²⁷ Keen and Wasserman, op.cit., pp. 360-361. ในปี ค.ศ.1940 ประธานาธิบดีลูเซียโน่ เศรษฐกิจและสังคม ระยะ 5 ปี ฉบับที่ 1 นั้นนำไปสู่การพัฒนาโรงงานอุตสาหกรรมขนาดหนัก การสร้างเมืองเพื่อผลิตกระแสไฟฟ้า และการสร้างทางรถไฟเพิ่ม ในปี ค.ศ.1942 ประธานาธิบดีลูเซียโน่ ได้ประกาศว่า “ฉบับที่กันสมัยที่สุดในโลก”

ສະຖິນມາເກີດການສ່ວຍງານໃດກວ່າງທີ 2 (1 ຖຸນກາພັນເຊື້ອສ. 1942)

เศรษฐกิจ) และต่อสู้การขยายตัวของลัทธิจักรวรรดินิยมสมัยใหม่ นอกจากนี้สังคมโลกครั้งที่ 2 ช่วยทำให้นโยบายเศรษฐกิจของประเทศบรรลุผลสูงสุด บรรชิลป์อนันต์คำจำกัดความ สำเร็จสูงและรวดเร็วที่สุดให้แก่ตลาดโลกทั่วไปได้เป็นเงินตราต่างประเทศถึง 707 ล้านเหรียญสหรัฐในปี ค.ศ.1945 ทั้งนี้เป็นผลมาจากการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีสมัยใหม่ของบรรดาengineer ศาสตร์และวิศวกรรมชาวราชีลันน์เอง

นอกจากติดต่อค้าขายและมีสัมพันธ์ไมตรีอย่างใกล้ชิดกับเยอรมันและอิตาลีแล้ว วาร์กัส ยังเชื่อเชิญให้นักลงทุนชาวอเมริกันเข้ามาลงทุนในการอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ของประเทศ ทั้งนี้เพื่อเป็นแรงถ่วงดึงกับประเทศมหาอำนาจอื่น ๆ อีกทั้งเพื่อแสวงหาความช่วยเหลือในรูปของความร่วมมือกันทางด้านเศรษฐกิจ (Alianza para Progreso) ในระยะแรกสร้างความตกลงใจในการลงทุนในโครงการของบริษัทมากนัก แต่เมื่อวาร์กัสแสดงท่าทีว่าถ้าไม่ได้รับความช่วยเหลือจากสหภาพแรงงาน ก็จะหันไปหาเยอรมัน สหภาพแรงงานให้ความช่วยเหลือเป็นเงินกู้สร้างโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่เมือง瓦洛塔 เรดอนดา ในรัฐริโอ เดอ Janeiro จนสำเร็จในปี ค.ศ.1946 ในปี ค.ศ.1955 ด้วยผลผลิตถึง 646,000 ตัน ช่วยในการเดิบโตทางด้านเศรษฐกิจของประเทศ โรงงานอุตสาหกรรมที่เมือง瓦洛塔 เรดอนดา นับว่าเป็นซัยชนะหนึ่งใหญ่ของวาร์กัสในนโยบาย “ชาตินิยมทางด้านเศรษฐกิจ” และการเข้าแทรกแซงทางด้านเศรษฐกิจของรัฐ²⁸ เพื่อตอบแทนความช่วยเหลือ วาร์กัสให้สหภาพแรงงานเช่าฐานทัพอากาศแห่งหนึ่งทางภาคเหนือของประเทศ จากความช่วยเหลือของสหภาพแรงงาน และเมื่อเรือบรรทุกภัณฑ์เรือของเยอรมันยิงจมในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1942 บรรชิลป์หันเหเข้าหาสหภาพแรงงาน ประกาศสังคมกับฝ่ายอังกฤษ จากนั้นส่งทหารจำนวน 25,000 คน เข้าร่วมในการบุกอิตาลีในปี ค.ศ.1944 แม้จะไม่ได้สร้างวีรกรรมไว้ในการรับครั้งนั้นก็ตาม

การเสื่อมของวาร์กัส

การเข้าร่วมกับฝ่ายสัมพันธมิตรต่อต้านการปกครองในระบอบเผด็จการของฝ่ายอังกฤษ ไม่ได้ทำให้บรรชิลป์พ้นจากความเป็น “เผด็จการ” ไปได้ นับตั้งแต่ต้นปี ค.ศ.1945 เป็นต้นมา เสียงเรียกร้องให้รัฐบาลคืนประชาธิปไตยและจัดให้มีการเลือกตั้ง รวมทั้งให้ยกเลิก “รัฐใหม่”

²⁸ นโยบายเศรษฐกิจของ “รัฐใหม่” ภายใต้การปกครองของวาร์กัส ดู Skidmore, op.cit., pp. 41-47

ที่วาร์กัสเรียกว่าเป็นการบากครอง “ประชาธิปไตยแบบใหม่”²⁹ ดังนั้น เมื่อไม่อาจหาทางแต่อื่น เสียงเรียกร้องในเดือนเดียวกันนั้นเอง วาร์กัสสร้างบรรยายกาศทางการเมืองแบบใหม่ขึ้น ประกาศ อภัยโทษนักโทษการเมืองทั้งหมด อนุญาตให้มีการตั้งพรรคการเมืองได้ และกำหนดให้วันที่ 2 ธันวาคม ค.ศ.1945 เป็นวันเลือกตั้งทั่วไป

ผลของการประ化合มีพรรคร่วมเมืองใหม่เกิดขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อชิงชัยในตำแหน่งประธานาธิบดีที่จะมีขึ้น สำหรับวาร์กัสเองก่อตั้งพรรคร่วมเมืองขึ้น 2 พรรคร่วมกัน ได้แก่ พรรครัฐสังคมประชาธิปไตย หรือ Partido Social Democratico ใช้ตัวย่อว่า PSD มีผู้ริโภ แกรซบาร์ คูตรา รัฐมนตรีกระทรงกลาโหมเป็นหัวหน้าพรรคร่วม กับพรรคร่างงานแห่งบราซิล หรือ Partido Trabalhista Brasileiro ใช้ตัวย่อว่า PTB พรรครัฐ PSD พรรครัฐใหม่ที่สุด เป็นที่รวมของบรรดานักธุรกิจสำคัญ ๆ ของประเทศ ส่วนพรรครัฐ PTB ได้รับการสนับสนุนจากสหภาพแรงงาน ในสังกัดของรัฐบาล “วาร์กัสตือบิดาของผู้ยากไร้” เป็นคำวายัญของพรรครัฐ ส่วนพรรครัฐแข่งกับมีพรรษาดิประชาธิปไตย หรือ União Democrática Nacional ใช้ตัวย่อว่า UDN เป็นพรรครัฐที่มีความคิดแบบอนุรักษ์นิยม ต่อต้านวาร์กัส ฝึกไฟสหรัฐอเมริกา และสนับสนุนการลงทุนของต่างชาติ ผู้นำได้แก่ เอดวาร์โด โกเมส อธิบดีผู้นำบูรพาเนตเตส อีกพรรคนึงได้แก่ พรรคอมมิวนิสต์แห่งบราซิล หรือ Partido Comunista Brasileiro ใช้ตัวย่อว่า PCB นำโดย ลูอิช คาร์ลส์ เพรสเตส เป็นพรรครัฐที่ได้รับความนิยมไม่น้อยไปกว่าทั้ง 3 พรรครัฐข้างต้น

วาร์กัสแม้จะมีส่วนในการจัดตั้งพรรคร่วมเมืองแต่ได้ประกาศตนอย่างเป็นทางการว่า จะไม่ลงสมัครรับเลือกตั้งอีก อย่างไรก็ต้องชนะที่พรรคร่วมเมืองทั้งหลายกำลังต่อสู้กันอยู่นั้น ได้เกิดมีกลุ่มทางการเมืองอีกกลุ่มหนึ่งขึ้นมาเรียกร้องให้วาร์กัสรับสมัครอีกครั้งหนึ่ง ข้อความ “เราต้องการเจตุลิโอ” ติดเกลื่อนกลางไปทั่วเมือง จากข้อความดังกล่าวประกอบกับความจริงที่ว่าวาร์กัสเองเป็นผู้อยู่เบื้องหลังและให้การสนับสนุนทางด้านการเงินเป็นเงินถึง 14 ล้านเหรียญ อเมริกัน (เงินจำนวนนี้วาร์กัสรู้มาจากธนาคารแห่งชาติบราซิล) ทำให้ความเชื่อของชาวบราซิล ที่ว่า “จะไม่ลงสมัครรับเลือกตั้ง” ที่วาร์กัสเคยกล่าวไว้ก่อนหน้านั้นไม่เป็นความจริง

หลังการประ化合มีลงสมัครรับเลือกตั้งและให้อิสรภาพทางการเมืองอย่างเต็มที่ วาร์กัสเปลี่ยนแปลงนโยบายทางด้านเศรษฐกิจใหม่ด้วยการออกกฎหมายให้อำนาจรัฐยึด “กิจการ

²⁹Herring , op.cit., p. 861.

ได้ฯ ที่ดำเนินการขัดต่อผลประโยชน์ของประเทศ” โดยเน้นธุรกิจที่ทำการผูกขาดเป็นสำคัญ นโยบายเศรษฐกิจใหม่ของวาร์กส์ที่มุ่งจะสร้างความเป็นชาตินิยมทางด้านเศรษฐกิจ “ไม่เป็นที่พอใจและหวาดกลัวของบรรดาหุ้นรักษาชนิดนิยมทั้งชาวบรานชิลและชาวต่างชาติ บุคคลแรก ๆ ที่แสดงความต่อต้านวาร์กส์ได้แก่อดอลฟ์ เอเบอร์ล จูเนียร์ เอกอัครราชทูตสหรัฐอเมริกาประจำ บรานชิล แต่แทนที่จะโจมตีนโยบายเศรษฐกิจตรง ๆ เบียร์ล จูเนียร์ เรียกว่าคงให้วาร์กส์จัดให้มี การเลือกตั้งตามที่ได้กำหนดไว้ และว่า “การเลือกตั้งเป็นความต้องการของชาวบรานชิลพอ ๆ กับ ชาวอเมริกัน”³⁰ แต่งานนี้ของเบียร์ลตรงกับความคิดของนายทหารอาวุโสของกองทัพผู้ซึ่ง หลังจากได้เข้าไปผูกพันอย่างใกล้ชิดกับสหรัฐอเมริกาในสมศรัมโลกครั้งที่ 2 ได้กล่าวเป็นนัก อนุรักษ์นิยมอย่างเด่นชัด บุคคลเหล่านี้ยอมรับหลักการของการค้าอย่างเสรี และการให้สหภาพแรงงาน เป็นผู้นำในการทำงานเย็นกับสหภาพโซเวียต และการป้องกันการขยายตัวของบวนการ คอมมิวนิสต์สากล

วาร์กส์ทำความผิดเพิ่มขึ้นอีกเมื่อแต่งตั้งเบนจามิน วาร์กส์ น้องชายผู้มีเชื้อในทางฉ้อ ราชภรรษบังหลวงในตำแหน่งหัวหน้าตำรวจแห่งเมืองริโอ เดอ Janeiro ด้วยเหตุนี้เองในวันที่²⁹ ตุลาคม ค.ศ.1945 นายพลโกโลส มอนเตโร และนายพลญูริโก แกรนบาร์ ดูตรา ก่อการรัฐประหาร ปลดวาร์กส์ออกจากตำแหน่งและแต่งตั้งให้ไฮเช ลินยาเรส ประธานศาลฎีกา รักษาการใน ตำแหน่งผู้นำประเทศจนกว่าจะถึงกำหนดเลือกตั้ง วาร์กส์เมื่อถูกยึดอำนาจเดินทางกลับไปร่อง เข้าในรัฐริโอ กรุงเด ดู ชูล สมัครและได้รับเลือกให้เป็นผู้วิสามัชชิ ขณะเดียวกันให้การสนับ สนุนดูตราในการเลือกตั้งที่จัดให้มีขึ้นในวันที่ 2 ธันวาคม ค.ศ.1945 ดูตราได้รับเลือกให้ดำรง ตำแหน่งประธานาธิบดีคนต่อไป ชนะโภเมสผู้สมัครของพรรคราชีบีโดยด้วยคะแนน เสียง 3 ต่อ 2 ส่วนพรรคคอมมิวนิสต์ของเพรสเตส ได้รับเลือกเข้าไปเพียง 9% หรือ 15 ที่นั่ง³¹

³⁰Ibid., p. 866.

³¹Skidmore, op.cit., p. 64. พรรครีโอลีได้ 151 ที่นั่งหรือ 42% พรรครูดีเอินได้ 77 ที่นั่ง หรือ 26% พรรค พีบีได้ 22 ที่นั่งหรือ 10% และพรรคพีบีได้ 14 ที่นั่งหรือ 9% ที่เหลืออีก 3% เป็นของพรรคอื่น ๆ